

เจตจำนงของเจ้าฟ้า 00

คุณคนนั้น

พลั๊ก!

“อีก!” แผ่นหลังบางกระแทกกับกำแพงรุนแรงพอที่จะทำให้ส่งเสียง ความเจ็บปวดแล่นรีวไปทั่วร่างโดยเฉพาสะบัก เจ้าของนัยน์ตาสีน้ำตาลกัดกรามแน่น พยายามข่มความกลัวกับความปวดร้าวเอาไว้ ฝืนมองเด็กมัธยมปลายร่างใหญ่ที่ย่างสามขุมเข้ามาหา

ตัวขอชื่อโรงเรียนบนอกบงบอกให้รู้ว่าเด็กพวกนี้มาจากไหน ถึงจะไม่ได้ติดเข็มแบบที่พวกมัธยมปลายใช้ แต่ก็รู้ได้ด้วยสัญชาตญาณอีกทั้งเขายังเคยเห็นหน้าคนพวกนี้มาบ้าง

พวกเขาคือคนใจร้ายที่ชอบสร้างปัญหา และล่าสุดก็เพิ่งมีเรื่องกับใครบางคนมา

“ไอ้ราชามันมีเพื่อนน่ารักขนาดนี้เลยหรือวะ”

เสียงทุ้มต่ำที่เอื้อนเอ่ยชื่อเพื่อนสนิททำเอาเด็กหนุ่มมัธยมสองถึงกับกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก เขาจำได้ว่าราชาไปมีเรื่องกับอันธพาลมา แม้จะไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ ทว่าพอได้ฟังก็บอกได้ว่าใครคือคู่อริ

และเวลานี้แทนที่คนก่อปัญหาจะเป็นคนเคลียร์ เขากลับเป็น

ฝ่ายถูกลากออกมาจากที่เรียนพิเศษแทน ซึ่งเหมือนฟ้าจะแกล้งที่วันนี้
ราชาไปถูกระเรื่องทุนกับครอบครัวจึงไม่ได้มาเรียนด้วยกัน บวกกับ
สภาพอากาศที่ฝนตกหนักทำให้บริเวณตึกร้างยิ่งไม่มีคนเข้าไปใหญ่
จะให้เขาวิ่งหนีไปเลยก็ไม่ได้ คนพวกนี้มากันตั้งหลายคน ถ้าเขา
วิ่งยังไงก็ตามทัน

ยิ่งไปกว่านั้น เขาไม่ควรหุนหันเพราะในมือของเด็กคนนั้น...

“หรือว่านี่เมียมันวะ” รอยยิ้มเหยียดหยามมาพร้อมกับมีดพก
คมกริบ ผู้ชายหัวเกรียนที่เป็นหัวใจไข่มุนได้โบหน้าเขาเบา ๆ “สวย
ขนาดนี้กว่าไม่ใช่ผู้ชายวะ หรือแค่แต่งคอสเพลย์งานโรงเรียนวะ สงสัย
ต้องพิสูจน์สักหน่อย”

“เซี่ย มึงชอบประตูลังเธออะ ไม่เห็นมึงเคยบอก”

“กูแค่ได้หมดถ้ากูชอบ และไอ้เด็กคนนี้ก็น่าสน หรือมึงไม่คิดงั้น
‘ไอ้คิว’ หนีไปถามเพื่อนตัวเองที่ทำหน้าแข็ง ทว่าพอนิ่งคิดกลับไหวไหว
เป็นเชิงว่าก็ใช่ “อีกอย่าง... ถ้ามันเป็นเมียหรือเพื่อนสนิทไอ้ราชาจริง
กว่าถ้าเราเอามัน ยังไงไอ้เวรนั้นก็ต้องซ้ำใจ”

“อีก...”

“มันจะได้รู้ว่าตัวเองผิดที่มากวนตีนใคร วันหลังจะได้ไม่เลือกอีก
จับมัน!”

“หยุดนะ! ปล่อยผมนะ!” พวกนั้นไม่ฟังคำขอ คล้ายอีกคนพูด
กับอากาศ เด็กหนุ่มที่เด็กสุดถูกล็อกแขนทั้งสองข้างเป็นตัวประกัน
กระเป่าสะพายที่อยู่ข้างหลังก็ถูกปาทิ้ง มือถือที่หล่นอยู่ก็ถูกเหยียบจน
หน้าจอแตก เท่ากับว่าตอนนี้ไม่เหลือทางรอดสักทาง “อีก ช่วยด้วย
ครับ! ใครก็ได้ ช่วย...!”

ผัวะ!

“อ้อก!”

“ซี้ดดด เสียของ สาดดด” เพื่อนคนหนึ่งถึงกับสูดปากเมื่อหมัด
หนักกระแทกเข้าที่หน้าท้องเรียบสวย ส่งผลให้เด็กหนุ่มถึงกับจุก เสีย

ขอความช่วยเหลือหายวับไปทันที “ใจเย็นดิไอ้ดอน ทำนองมันแรงแบบนี้เสียของฉิบหาย”

“หรือมึงอยากให้ใครมาขัดจังหวะตอนที่เราเอามัน กูก็ไม่ว่าหรอกนะ ถ้าจะต้องให้พ่อมึงไปประกันตัวมึงอีกครั้งนะ”

“ไอ้ แซะแก๊ง” เขาเบะปากก่อนจะจับคนที่ล้มลงไปกุมท้องตัวเองให้ลุกขึ้นมาอีกครั้ง ใบหน้าที่แสดงความเจ็บหนักดูน่าสงสารเป็นบ้าติดแค่ว่าในเวลาเดียวกันก็เป็นใบหน้าที่โคตรตลก ชวนขบขัน “ไม่เป็นไรนะน้อง จุณิดเดียวเดี๋ยวก็เสียวแล้ว พี่รับรองได้”

“ดะ...ได้โปรด ยะ...อย่าทำอะไรผมเลยนะครับ”

“หา?”

“ผมขอโทษแทนราชาด้วย เพื่อนผมเขาไม่ได้ตั้งใจทำพี่หรอก” คนร่างเล็กเอ่ย เสียงที่ลอดออกมานั้นแผ่วเบา “เขาก็แค่อารมณ์ร้อนไปหน่อย ขออภัยละครับ ยกโทษให้เขาด้วยเถอะ”

“ยกโทษเหรอ”

“ใช่...”

“มึงจะให้ยกโทษให้คนที่ถีบยอดหน้ากูเนี่ยนะ ใช้สมองส่วนไหนคิดวะ!”

“พี่วะ!”

“ไอ้!”

“ไอ้ดอน ไอ้เซี่ย ไอ้โฮ ฉิบหายเหอะ”

คำห้ามปรามของคนอื่นไม่เป็นผล ใบหน้าเด็กหนุ่มหันตามแรงหมัดที่กระแทกเข้าอย่างจังทำเอาสติล่องลอยไป นาทีนั้นคนตัวเล็กรับรู้ได้ถึงรสเลือดที่ควักคลั่งอยู่ในปาก ทำเอาน้ำตาร่วงลงมาอย่างห้ามไม่ได้

แต่แทนที่จะเห็นใจ คนพวกนั้นก็กลับดูมีความสุขกันใหญ่ คนที่จับแขนเขาไว้ก็บีบเข้าที่กราม บังคับให้เขิดหน้ามองคนที่ต่อว่าเขาแรงแทบสลบ

“เฮ้ย น้องมันร้องไห้ะมึง”

“แง ๆ พี่ต๋อยหนูทำไม หนูเจ็บนะ อีโต อีโตอ่า ฮ่า ๆ” เสียงหัวเราะดังลั่นอย่างสนุก ไม่มีความสงสารจากคนใจยักษ์ “โธ่ น้องไม่ร้องนะครีบ เดี่ยวเพื่อนพี่ก็พาฟินทั้งคืนแล้ว รับรองได้”

“เออ ใช่ ไร้ออนของใหญ่ ฟินเกลี้ยงจนน้ำสูดท้าย”

“มึงเอาเลยไหม”

“เอาเลยดิ อารมณ์กูกำลังมา” ยิ้มเยาะตอนเพื่อนถาม “พวกมึงรอดต่อคิวละกัน กูจะเป็นน้ำแรกของมันก่อน”

“ฮีก ไม่... ปล่อยผมเถอะ ขอร้อง”

“เก็บเสียงไว้ครางตอนกูเอามึงเถอะ”

“ฮีก”

“หรือจะเก็บไว้บอกไอ้ราชาตอนมึงเจอหน้ากันก็ได้ เพราะนอกจากจะเอามึงแล้ว กูจะฝากข้อความไปบอกมัน” มือหนาเอี๋มมาขยี้มเส้นผมสีเข้มจากด้านหลัง บังคับให้เชิดหน้า มองดูหยาดน้ำตาที่ไหลอาบแก้มทั้งสองข้าง กวาดตามองความน่ารักของคนที่เด็กกว่า เห็นแล้วอยากจะทำอะไรให้ร้องไห้ออกมาให้หนักกว่านี้ “จำนวนครั้งที่มึงถูกเอาคือจำนวนหมัดที่มันเล่นงานกู ฝากบอกให้มันรู้ว่าคราวหน้าอย่ามาลองดีกับกูอีก เพราะถ้ามันมาอีก กูจะกลับมาเอามึง”

“ไม่...”

“กูจะทำให้มึงเป็นเมียกูจนมึงลืมไม่ได้เลย”

“ไม่ ไม่ ช่วยด้วย ใครก็ได้ ช่วยผมที ฮีก” เสียงขอร้องถูกสายฝนตูดกลืนไปจนหมด ร่างของเด็กมัธยมต้นกระแทกเข้ากับกำแพงอีกครั้งตามด้วยคนใจร้ายที่เข้ามาใช้ชอกคอกขาว เสียงถอดกางเกงเหมือนกับเสียงลับมีดให้คนเด็กกว่าร้องไห้ออกมาอย่างหนัก

เขาพยายามดิ้นรนออกมาจากอันตราย พยายามปิดป้องไม่ให้อีกฝ่ายเข้ามาใกล้ แต่ด้วยจำนวนคนที่มากเกินไป เขาจะทำอะไรก็ถูกขัดไว้หมด ไม่เพียงแค่นั้น พอร้องออกไปมาก ๆ ก็ถูกตบจนใบหน้าเขา

เจ็บไปหมด และมีเลือดออกที่มุมปาก

นาทีนั้นเขาได้แต่ภาวนาขอให้ใครสักคนก็ได้ผ่านมาช่วยเขา หรือไม่ก็ขอให้คนพวกนี้กลับใจรีบหนีห่าง อยากจะตะโกนเรียกรักษา แต่ก็รู้ว่าอีกฝ่ายไม่มีทางโผล่มา

ทว่าเขาก็ไม่อยากจะถอยห่างจากคนพวกนี้นะ

ไม่อยาก

ไม่เอา

ขยะแขยง

ขยะแขยงสิ้นดี!

“ปล่อยนะ ปล่อยสิ!”

“จับมันนอนลง!”

“อยู่หนึ่ง ๆ มึงอย่าตื่นให้มากดี!” ตะโกนลั่นแข่งกับสายฝน ก่อนจะกดอีกคนให้ลงไปนอนกับพื้นราบ ละอองฝนที่กระเซ็นมาไม่เป็นอุปสรรคต่อการหยามศักดิ์ศรี ร่างกายของเขาหนักอึ้งจากแรงกดทับ สัมผัสจากมือหยาบทำเอาคลื่นไส้จนอยากขย้อน ภาพเบ้องหน้ากลายเป็นภาพเลือนรางเพราะน้ำตาที่เื่ออคลอ มันจะพังทลายทุกครั้งทีกะพริบตาได้

ในตอนนั้นภาพของพ่อแม่ลอยเข้ามาในหัว เขาอยากจะทำเสียงเรียกพวกท่านออกไป

อยากจะวิงวอนขอความช่วยเหลือจากใครก็ได้

ได้โปรดช่วยพาเขาออกไป เขาไม่อยากจะตกอยู่ในรกขุมนี้ที่จะไม่มีวันลืมได้

อย่าให้คนพวกนี้ทิ้งร่องรอยน่ารังเกียจเอาไว้ อย่าให้พวกเขาพรากความสุขไปแล้วยึดเยียดความทุกข์ให้ เขาไม่อยากจะมิตราบาปที่ล้างออกไม่ไหว

“ฮึ๊ก ใครก็ได้ ช่วยผมที...”

“เฮ้ย พวกมึงทำอะไรนะ!”

ผัวะ!

“ถอยออกมานะเว้ยไอ้สัตว์นรก!”

ในตอนที่เขาสิ้นหวัง สายฝนก็นำใครบางคนเข้ามาหา เสียงทุ้มต่ำเป็นดั่งระฆังบอกชัยชนะพร้อมกับที่ร่างของคนทีรุ่มทึ่งเขากะเด็นออกเพราะแรงถีบ ด้วยสติที่เลือนรางเขาจึงทำได้มากที่สุดคือจดจำภาพของเด็กมัธยมปลายอีกคนที่วิ่งฝ่าฝนมาจัดการคนพวกนี้

เสียงฟ้าร้องดังสนั่นกลบเสียงสนทนาของพวกเขา มันดังมากจนเหมือนผ่าลงกลางร่างเขา ดังจนนึกว่าตัวเองตายจากโลกที่แสนโหดร้ายไปนี่

แต่ที่รู้ว่ายังไม่ตายเพราะได้เห็นภาพของคนคนหนึ่งที่ขับไล่ความหวาดกลัวออกไป ถึงจะถูกต่อยคืนจนหน้าซำก็เอาชนะคู่ต่อสู้ได้

มองผ่านม่านน้ำตา เขาเห็นคนใจร้ายวิ่งหนีไปก่อนจะแทนที่ด้วยภาพของคนทีเื้อมมือมาทาบทับลงบนแขนเขาไว้ บีบเบา ๆ เหมือนเรียกสติให้กลับคืนมา แล้วประคองเขาให้ลุกขึ้นหายใจ

“น้องครับ น้องไหวไหม”

“ฮึก”

“ไม่เป็นไรแล้วนะ น้องปลอดภัยแล้วนะครับ”

คนร่างสูงพูดน้ำเสียงอ่อนโยน นัยน์ตาของเขาสะท้อนภาพคนเจ็บหนัก โอบล้อมด้วยความห่วงใย ไม่เพียงแค่นั้น อีกฝ่ายยังหยิบผ้าเช็ดหน้าสีฟ้าอ่อนขึ้นมาซับน้ำตากับเลือดที่มุ่มปากให้

ทุกอย่างมันเกิดขึ้นไวมาก ไวจน ‘เจ้าฟ้า’ ไม่แน่ใจว่าตัวเองฝันไปหรือไม่

หากนี่คือฝัน มันคงโหดร้าย

ทว่ากลับถูกขลิบด้วยความอบอุ่นเกินจะเข้าใจ

“น้องเจ็บใช่ไหมครับ ไม่เป็นไรนะคนเก่ง เดี่ยวพี่เรียกรถพยาบาลให้”

“ผม...”

“ไม่ต้องกลัวอะไรแล้วนะ พี่อยู่ตรงนี้แล้วครับ” คำพูดอันอ่อนโยนปลอบประโลมให้คลายความหวาดหวั่น

เขาได้แต่จ้องใบหน้าอีกฝ่ายผ่านม่านน้ำตา รับความอบอุ่นจากใครก็ไม่รู้ที่โอบกอดเขา คนคนนั้นเช็ดน้ำตาให้โดยไม่สนใจว่าการมาช่วยเขามันจะทำให้ตัวเองเดือดร้อนแค่ไหน

เขาเพียงแค่มึนเหมื่อนว่าตอนนี้ทั้งคู่กำลังอยู่บนทุ่งหญ้าแสนสดใส

มีแสงตะวันไล่ต้อนสายฝนไป

ก่อนที่เมฆหมอกมากมายจะปกคลุมกลายเป็นเพียงภาพที่เขาจดจำได้ใน...

“เจ้าฟ้า”

“หือ?” เสียงเรียกที่มาพร้อมกับการเขย่าส่งผลให้คนที่ฟุบหลับคาหนังสือเรียนสะดุ้ง เจ้าของชื่อเบนสายตาไปถูกีพบกับเพื่อนสนิทที่เล็กคิ้วใส “ราชา?”

“ฝันร้ายหรือไง ทำไมร้องไห้”

“ร้องไห้?”

“ก็น้ำตาบนหน้าไง หรือน้ำลายไหลล่ะ”

คำพูดนั้นทำเจ้าฟ้าฉงน รีบยกมือแตะใบหน้าตัวเอง สัมผัสน้ำเย็น ๆ ที่ไหลออกจากดวงตา ไม่เพียงแค่นั้น บางส่วนยังข้อมตัวอักษรบนกระดาษจนมันแทบเลือนหายไปจากหน้าหนังสือ

“น้ำตาจริงด้วย” เจ้าตัวพึมพำ “จำไม่ได้เลยว่าร้องไห้ตอนไหน”

“ใช่ตอนที่หลับแล้วฝันถึงเรื่องนั้นไหม”

“...”

“ยังฝันถึง ‘เขา’ อยู่อีกหรือ”

คำถามนั้นไม่ได้รับคำตอบในทันที อีกทั้งคนถูกถามยังหลุบตาต่ำลงอีก คนร่างเล็กรู้ดีว่าเพื่อนสนิทหมายถึงเรื่องไหน และ ‘เขา’

ในที่นี้หมายถึงใคร แม้เรื่องราวจะเกิดขึ้นมานานแสนนานแค่ไหน แต่เขายังคงจดจำได้กระทั่งเวลาที่สูญเสียไป

วันศุกร์ที่สิบสอง เวลาหนึ่งทุ่มสิบห้า ณ ดิกร้างไม่ไกลจากสถาบันกวดวิชาชื่อดัง

วันนั้นฝนตก กลบเสียงใครหลายคนคล้ายกลัวจะจำได้ เขาได้เจอกับผู้ชายคนหนึ่งที่ช่วยเขาให้พ้นจากอันตราย คุณคนนั้นที่มอบผ้าเช็ดหน้าสีฟ้าให้คุณคนนั้นที่กอดเขาโดยไม่สนว่าเนื้อตัวจะสกปรกไหม คุณคนนั้นที่มีรอยยิ้มเหมือนกับดอกทานตะวันในหน้าร้อนอันสดใส

และใช่ คำตอบของคำถามมีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

“เราจะลืมเขาได้ไง”

“เจ้าฟ้า”

“เขาเหมือนกับภาพถ่ายที่ใส่อัลบั้มไว้ ถึงจะลืมไปบ้าง แต่ก็ยังเก็บมันไว้เสมอมา”

เจตจำนงของเจ้าฟ้า 01

กลับบ้านเกิด

ช่วงเวลาปีสี่เป็นช่วงเวลาที่ยาวนานกว่าที่คิด

เป็นปีสุดท้ายที่พวกเขาจะได้ฝากสิ่งดี ๆ ไว้ให้เด็กรุ่นหลัง ทั้งระบบรบบน้อง เรื่องเรียน และกิจกรรม ล้วนจะได้รับการสานต่อตราบไต่ที่รุ่นพี่ทำไว้ดี รุ่นนี้ก็ได้ทำกิจกรรมอยู่หลายครั้ง โดยเฉพาะการมาเป็นพี่ว่าคุมพวกปีสามที่เพิ่งก้าวเข้ามาในระบบโซดัส

ถึงจะหลุดทุกเลเนื่องจากเสดว่ากปีสี่ชอบหาเรื่องเสดปีสามอยู่เป็นประจำ แต่ใครจะคิดว่าอยู่ดี ๆ พวกเขาจะถูกดาวเหนือชักนำ

กลายเป็น ‘ปลื้มคนโปรด’ ของกันและกันโดยไม่รู้ตัว

มีหน้าซำคู่เพื่อนสนิทของพวกเขาที่ยังลงตัวด้วยกันอีก สองหนุ่มสาว POLYCAT ที่ใช้เพลง “ดูดี” เป็นตัวเชื่อมประสานดีใจกับคนที่ที่ตั่งหน้าตั่งตาจิบมาตั่งนาน ในที่สุดคนน้องเขาก็ยอมตกปากรับคำให้ข้ามเซฟโซนไปได้

จากพี่ชายเข้าสู่สถานะใหม่ ข้ามเส้นบราเทอริโซนไป

ดีใจด้วยนะไอ้เสื่อ ที่ข้ามปีสักที

สงสารก็แค่อัฒม์ที่ไม่มีใครเข้ามาในชีวิตสักที

ส่วนเขาคอนนี้...

“บ๊ากบ้านคราวนี้พาเมียมาฝากเพื่อนด้วยเน้อไอ้เจษ”

เจ้าของชื่อหันไปมองเพื่อนสนิท เสือขยิบตาจิกยิ้มให้

“ปล่อยให้อัฒม์โสดให้ควายสมน้ำหน้าเล่นคนเดียวพอ มึงต้องมีเมียได้แล้วอายุรุ่นนี้”

“พูดเหมือนกูแก่ไปได้ไอ้เสื่อ กูเพิ่งจะจบปีสี่เองนะ”

“หลังจากนี้มึงจะหาแฟนยากแล้วนะเว้ยไอ้ลั๊ต มีเมียตอนเรียนนี่แหละง่าย...”

ผัวะ!

“รำคาญ” ฝ่ามือพิชิตตบเข้ากลางบบาลทำเอาหนุ่มปีสี่ที่เพิ่งเรียนจบหมาด ๆ รอรับปริญญาถึงกับหน้าคะมำ ดินะที่ปี แฟนเจ้าตัวเขาจิกหัวให้เงยหน้าขึ้นมาได้ ส่วนคนกระทำก็ไหวไหล่ไม่สนใจ “ใครเขาจะไปไวไฟเร็วเหมือนมึงล่ะ”

“เซี่ย ไอ้ปลั้ม คอกูแทบหัก” หันไปแหวไล่เพื่อนเสียงดัง ไม่เกรงใจคนที่เดินไปมาในสนามบิน “พาดขนาดนี้มึงเรียกกู้ภัยมาเอาศพกูไปเลยก็ได้เนะ”

“กู้ภัยเขาจะเอาเหรอพี่ เป็นผม ผมทิ้งไว้ตรงนี้ให้หมาแทะนะ”

“อ้าวไอ้ปี มึงเป็นเมียกูนะ เสือกไปเข้าข้างมัน”

“ก็พี่ปลั้มเขาพูดจริงอะ พี่แม่จโคตรไวไฟ แล้วยังมีหน้ามาเสียมให้คนอื่นไวไฟเหมือนตัวเองอีก” ปียืนยันเสียงหนักพลงลอกตาใส่คนที่ขมวดคิ้วไล่ “ผมว่าพี่ควรอวยพรให้พี่เจษเดินทางดี ๆ มากกว่านะ ส่วนเขาจะมีใครหรือไม่มีก็ปล่อยเขาไปเถอะน่า”

“กูก็แค่อยากให้เป็นเพื่อนมีความรักปะ มันจะได้มีคนมาดูแลหัวใจ”

“แถวบ้านกูเรียกเสือกนะไอ้พี่ชาย”

“ไอ้ปลั้ม...!”

“คนที่แห้วแตกมาหลายปีอย่างมึงไม่ควรแนะนำเรื่องความรักให้ใครนะ”

เจษถึงกับหัวเราะ สายหน้าเบาๆ อย่างเหนื่อยหน่ายกับเพื่อน ทั้งสอง คิดไว้อยู่แล้วว่าจะถ้ามาเจอกันยังไงก็ต้องมีเรื่องทะเลาะ ถึงจะเป็นเรื่องเล็กน้อยปัญญอ่อน แต่ก็ทำให้คนอื่นหันมามองได้ดีเสีย

ส่วนเรื่องที่ว่าทำไมไม่ต้องมาเจอกันหลังเรียนจบแบบนี้ ก็เพราะวันนี้เจษกำลังจะบินกลับเชียงใหม่ ตั้งแต่ลงมาจากกรุงเทพฯ เขาก็ไม่ค่อยได้กลับไป พ่อสั่งว่าให้อยู่ที่นี่จนกว่าจะเรียนจบ หรือไม่ก็ปิดเทอมใหญ่ จะได้ไม่เสียค่าเครื่อง ต่อให้ที่บ้านจะไม่มีปัญหาด้านการเงินก็ตาม

ซึ่งเจษก็ทำตามสั่ง เขาจะกลับบ้านเฉพาะช่วงปิดเทอมใหญ่เท่านั้น แต่ตอนนี้ไม่มีแพลนว่าถ้าไปแล้วจะบินกลับ เนื่องจากต้องรอวันรับปริญญาที่ยังไม่มีกำหนดการออกมาให้เห็น เขาเองก็จะไปเร่งอะไรไม่ได้ เลยคิดว่าจะใช้โอกาสนี้อยู่เที่ยวเล่นที่เชียงใหม่

นานแล้วที่ไม่ได้กลับไปหาคุณย่าสาย

ไม่รู้ว่าท่านเป็นยังไง พ่อจะได้ดูแลท่านบ้างหรือเปล่านะ

“เอาเป็นว่าเราอวยพรพี่เจษเถอะครับ อย่ามัวทะเลาะกันเลยดีกว่า” พ่อเห็นว่าสองรุ่นพี่ตีกัน คนโปรดก็พูดขึ้นมาเป็นการห้ามทัพ คนที่กำลังจะเข้าไปเช็กอินจึงกระซิบกระปำแล้วมองน้องด้วยความเอ็นดู

เฮตว่ากตอนปีสามโตขึ้นในช่วงเวลาไม่กี่เดือน ตอนนั้นยังเห็นเป็นแค่รุ่นน้องที่น่าเป็นห่วงคนหนึ่งอยู่

แต่ตอนนี้ไม่จำเป็นต้องห่วงแล้วละ เพราะเขามีคนคอยดูแลแล้ว

“เดินทางดี ๆ นะครับพี่เจษ ดูแลตัวเองด้วยนะ”

“อืม คนโปรดก็เหมือนกันนะ ดูแลตัวเองให้มาก ๆ และอย่าทำอะไรที่ฝืนตัวเองมากเกินไปละ”

“ผมไม่ทำแบบนั้นหรอกครับ เดี่ยวคนแถวนี้เขาจะว่า” พูดพร้อมเหลือบไปมองคนด้านข้าง

ปลื้มเอาลั่นดูนกระพุ้งแก้มอย่างไม่ชอบใจนัก ก่อนจะสอดมือ

มาโอบเอวคนรักของตัวเองเอาไว้ ไม่ได้อายคนอื่นขณะแสดงความ
เป็นเจ้าของ แต่คนถูกโอบก็ไม่ได้ทำอะไร

เขาทำเพียงยิ้ม ส่ายหน้าเบา ๆ ด้วยความหน่ายใจ ถึงอย่างนั้น
ดวงตาสีสวยก็ยังมีแววบ่งบอกถึงความรักและอ่อนโยนมากกว่าตอน
มองใคร ๆ

นั่นคงเป็นแววดาของดาวเหนือใช่ไหม

ดาวเหนือของตัวเอง

“ถ้าพี่เจษมีปัญหาหรือไม่สบายใจอะไรก็หักมาได้ตลอดนะครับ”

“หักเข้าเซตถูล่ะ ไม่ใช่เซตคนโปรด”

“ดักเก่ง” เสือแซว “นี่มีงยังไม่เลิกหึงไอ้เจษกับคนโปรดอีกเหวอ
วะ เรื่องมันก็ผ่านมาตั้งนานละ ทำตัวเป็นคนแก่ไปได้ จำได้แค่อดีต”

“เสือก”

เสือดอนด่าจนหน้าสั้น

“กูแค่ไม่ยอมทำให้มันรบกวนคนโปรดต่างหาก โปรดปี่สี่แล้วก็
ต้องเตรียมตัวทำหลายอย่าง และกูก็ว่างตลอดจนกว่าจะได้งาน ทักกู
ไม่ดีกว่าหรือไง”

“หร่า”

“สาระแน”

“ผมเจ็บครับ ผมเจ็บ”

เสือกทำเป็นเจ็บหัวใจแล้วหายไปชบอปปี้ เล่นเอาเจ้าตัวถึงกับ
ถอนหายใจใส่มนุษย์แพนคนนี่ที่บ้าบอขึ้นทุกวัน เรียนจบแล้วแท้ ๆ แต่
ยังทำตัวเหมือนเด็กอนุบาล จะหาวิธีแก้ยังไงก็ทำไม่ได้ด้วยนะ ตาย
แล้วเกิดใหม่จะหายหรือเปล่านั้นไม่รู้

เสียดายที่เจษไม่มีเวลาหาคำตอบนัก เขาเช็กไฟล์ของตัวเองอีกครั้ง
ก่อนจะบอกลาเพื่อน ๆ

“ไว้กูกลับมาเมื่อไหร่ค่อยไปร้านฟิ่งวงกัน พวกมึง ถ้าว่างก็โทร.
หากูบ้างนะ”

“กูจะโทร. หามึงให้บ่อยกว่าโทร. หาเมียตัวเองอีก”

ผัวะ!

“ซี้ดดด ใ๊ยป!”

“บ้ายบายคร้าบพี่เจษ” หลังจากตบหัวผัวตัวเองแล้ว ปีกีบอกมีอ ลารุ่นพี่โดยไม่สนใจเสียงก่นด่า

เจษหัวเราะเป็นครั้งสุดท้ายแล้วพยักหน้าเป็นเชิงลา เขาโบกมือ ให้เพื่อนที่มาส่ง ติดแค่ว่าดื่มไม่ได้มาด้วยเนื่องจากติดธุระที่บ้าน ซึ่ง อันที่จริงไม่จำเป็นต้องมาส่งก็ได้ เขาแค่กลับบ้าน ไม่ได้จะไปไหนไกล

แต่คงเพราะหลังจากนี้ทุกคนต่างต้องเติบโตเป็นผู้ใหญ่จึง ไม่สามารถบอกได้ว่าจะเป็นครั้งสุดท้ายของพวกเขาใหม่

แม้จะเจอกันอีกทีตอนรับปริญญา วันเวลาก็ทำให้เรื่องต่าง ๆ เกิดขึ้นได้มากมาย เจษก็หวังว่าเมื่อกลับมาแล้วความเป็นเพื่อนของพวกเขาจะไม่หายไป และหวังว่าคนที่กำลังยิ้มให้...

จะมีความสุขกับดาวเหนือของตัวเอง

“ลาก่อนนะ คนโปรด”

มีความสุขมาก ๆ นะครับ

ระหว่างรอขึ้นเครื่องเจษมองออกไปนอกหน้าต่าง นึกถึง ช่วงเวลาที่ผ่านมาของตัวเองว่าพบเจออะไรบ้าง มีทั้งเรื่องดี ทั้งเรื่อง ร้ายผสมปนเปกันไป ทุกอย่างล้วนเป็นส่วนประกอบให้เขาโตขึ้นใน แต่ละวัน

เขาฟังเพลงในเพลย์ลิสต์ซ้ำ ๆ วนลูปอยู่กับเพลงเดิม ๆ ของ ศิลปินที่รู้จัก พร้อมกับคิดว่าเพลงนี้เล่นแบบไหนนะ นี่ใช้โน้ตอะไร คีย์ไหน คอร์ดไหน ถึงจะไม่ได้จับด้านดนตรีมา แต่คนที่มิดนตรีในหัวใจ เรื่องพวกนี้ถือว่าไม่ไกลตัวเลยสักนิด

เจษอมยิ้มเมื่อเพลงใหม่ของวงที่เพิ่งรู้จักดังขึ้นมา

เป็นเพลงที่ได้ฟังโดยบังเอิญหลังจากต้องฟังเพลง “ดาวเหนือ”

ของวง Laika เพื่อเล่นในงานมหาวิทยาลัยครวนั้น จากนั้นเขาก็กลายเป็นสาวกของวงนี้ แต่ไม่เปิดเผยเพราะรู้สึกว่าการนี้เป็นเหมือนสัญลักษณ์ของคนโปรดกับเพื่อนสนิท

ทว่าเขาก็ปฏิเสธไม่ได้จริงๆ ว่าเพลง “เก็บเธอไว้” ที่เพิ่งปล่อยออกมาเนี่ยมันช่างไพเราะ

ทั้งเนื้อเสียงของคนร้อง ทั้งท่วงทำนองที่ประสานรับ กลายเป็นเพลงที่ตราตรึงอยู่ในใจ จนทำให้...

“ยังเก็บเธอไว้ตลอดมา...”

ดิง!

“หือ?” ะหว่างที่กำลังฮัมเพลงอยู่นั้น จู่ๆ เสียงข้อความจากโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เป็นข้อความของรุ่นพี่ที่รู้จักกันนั่นเอง เจษหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาดู และยิ้มเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายส่งภาพมาให้ เป็นภาพบรรยากาศงานรับปริญญา ณ มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งที่เชียงใหม่ นี่ก็เป็นอีกเหตุผลที่เขาเลือกบินกลับบ้านวันนี้

เขาจะไปแสดงความยินดีกับรุ่นพี่ที่เคยเรียนด้วยกัน

พี่ปาย : ถึงไหนแล้ววะ งานจะเริ่มแล้วนะไอ้เจษ

JADE : กำลังจะขึ้นเครื่องแล้วครับ คงใช้เวลาไม่นานเท่าไร

พี่ปาย : เออ รีบๆ มานะมึง ให้ไว

JADE : ครับ

พี่ปาย : นี่เหลือแค่รุ่นน้องกับมึงก็ครบองค์ประชุมแล้ว กูจะบอกให้

พี่ปาย : เออ วันนี้เพื่อนน้องกูมาด้วยมึง แม่งน่ารักก๊ิบหาย

“ใจเย็นพี่ เตียวแพนมาเห็นจะไม่ได้รับปริญญาเอา” เจษพึมพำพลางสายหน้าด้วยความเหนื่อยหน่าย รู้สึกว่ารอบกายไม่ค่อยมีคนปกติสักคน และแทนที่จะสำนึก พี่ปายกลับยังคงอวยเพื่อนน้องคนนั้นให้เขาฟังยาวเหยียด

พีปาย : ก็น่ารักจริงนี่หว่า เป็นผู้ชายแท้ ๆ แต่แหม่งควาวอ้มาก

พีปาย : ถ้ามีงริบมากุจะแนะนำให้รู้จัก บอกเลยว่าถ้ามีงได้เจอนะ
อ้อหือ ต้องหลงรัก

JADE : ขนาดนั้นเลย?

พีปาย : ก็เออสิวะ น้องแหม่งน่ารักส์ส ๆ ตอนเห็นหน้าใจกูนี่บางเลย
ไอ้ห่า ยิ่งตอนรู้ชื่อนะ กูตายไปเลย

JADE : ต้องน่ารักขนาดไหนพีถึงอวยเขามากกว่าแฟนตัวเองได้

พีปาย : น่ารักโคตร ๆ เห็นแล้วโดนใจ

JADE : ผมอยากรู้แล้วสิว่าน้องเขาเป็นใคร

พีปาย : กูไปให้หน่อยนึ่งก็ได้

พีปาย : น้องเขาชื่อเจ้าฟ้า

“เจ้าฟ้าเธอ...” เจษอ่านทวนชื่อนั้น รู้สึกคุ้นเคยอย่างน่า
ประหลาดทั้งที่มั่นใจว่าไม่มีคนรู้จักชื่อนี้ ทว่าก็เหมือนกระจกใส ๆ กัน
ให้เขาไม่สามารถค้นหาชื่อนี้ในความทรงจำได้อีก ที่ตลกกว่านั้นคือ
มีความรู้สึกแปลกประหลาดแทรกซึมหัวใจดวงนี้

เป็นความรู้สึกที่เจษได้แต่ครุ่นคิดเพราะเขาไม่น่าจะรู้สึกอย่างนี้
นะสิ

รู้สึก ‘คิดถึง’ นะ

“ชื่อเพราะจังเลยนะครับ ถ้าไม่บอกว่าเป็นผู้ชาย ผมคงนึกว่า
ชื่อผู้หญิง” คนร่างสูงพูดกับตัวเองระหว่างพิมพ์ตอบกลับ ประจวบ
เหมาะกับได้เวลาที่ต้องขึ้นเครื่องแล้ว เขาจึงต้องปิดโทรศัพท์เพื่อไม่ให้
รบกวนผู้อื่น จากนั้นก็เก็บมันเข้ากระเป๋า และไปรอที่จุดรอขึ้นเครื่อง
เพื่อทำรายการอื่น ๆ

เที่ยวบินเข้าทำให้เจษทუნเวลาจากการเดินทางด้วยรถโดยสาร
ได้มาก เพียงชั่วโหมงกว่า ๆ เขาก็มาเฝ้าอยู่ที่สนามบินเชียงใหม่ รายล้อม
ไปด้วยผู้คนมากมายที่มาเที่ยวและกลับบ้าน เจ้าตัวใช้เวลาเกือบยี่สิบ

นาที่ในการออกจากเครื่องบินและจัดการนุ่นนี่นั่น จากนั้นก็ต่อรถ
ยิงยาวไปยังมหาวิทยาลัยที่พี่คนนั้นเรียน

ตอนแรกว่าจะแวะกลับบ้านเอาของไปเก็บก่อน แต่กลัวว่าจะไม่
ทันชอตถ่ายรูปร่างมาเลยดีกว่า อีกอย่าง เขาเองก็เอามาแค่กระเป๋า
สะพาย ข้าวของก็ไม่ได้มีอะไรมาก ยิ่งไปบางส่วนก็ต้องทิ้งไว้ที่กรุงเทพฯ
อยู่แล้ว

โชคดีที่รถไม่ติด นั่งรถที่เรียกจากแอปพลิเคชันแกร็บคาร์
(GrabCar) ไม่ถึงยี่สิบนาทีก็มาถึงสถานศึกษา ครั้งหนึ่งเจษเคยอยาก
เรียนที่นี่มาก แต่ดันติดมหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ ก่อนเนื่องจากมีคณะ
ที่ชอบจึงเปลี่ยนใจ บวกกับตอนนั้นมีปัญหากับทางบ้านนิดหน่อย เลย
คิดว่าไปอยู่คนเดียวน่าจะดีกว่า

อาจจะเหงาไปบ้างที่ไม่ค่อยได้เจอคุณย่า แต่ก็เชื่อว่าจะไม่กลับ
มาหาเลย

“วัดตด บี้ม!”

“คึกคักกันจริง ๆ” ลุงแกร็บพูดทันทีที่ได้ยินเสียงเชียร์แว่วเข้ามา
ในรถ

เป็นจังหวะเดียวกับที่เจษกวาดสายตาออกไปนอกรถ มองผู้คน
มากมายที่มารวมตัวกันที่มหาวิทยาลัยแห่งนี้ บัดนี้ตึกทั้งหลายถูกล้อม
ด้วยเหล่ารุ่นน้องที่ร้องเพลงบুমให้อย่างดี

เจษคิดว่าพอถึงคิวเขารับปริญญาพวกน้อง ๆ จะมาทำแบบนี้ให้
ใหม่ แม้จะเป็นธรรมเนียมที่ทำต่อ ๆ กันมา ทว่าก็มีคนบางส่วนที่ไม่
สนใจ สิ่งที่ควรโฟกัสคือการได้รับประกาศนียบัตรที่แสดงว่าสำเร็จ
การศึกษาแล้วไม่ใช่หรือ

การถูกบুমหรือมีคนเอาของมาให้ก็ถือว่าเป็นผลพลอยได้นั้น
แหละ

“มารับปริญญาเพื่อนหรือพ่อหนุ่ม”

“เปล่าครับ เป็นพี่ที่รู้จักนะครับ เขารับปริญญาวันนี้” เจษตอบ

คุณลุงอย่างสุภาพพาลงยิ้ม “เดี๋ยวคุณลุงเลี้ยงข้าวมือตรงนี้นะครับ จะเห็นคณะเศรษฐศาสตร์อยู่ข้างหน้า”

“ได้เลยพ่อหนุ่ม เศรษฐศาสตร์นะ... เศรษฐศาสตร์”

“ใช่ครับ แล้วคุณลุงก็ตรงไปออกประตูหลังได้เลยครับ วันนี้ประตูน่าจะเปิด” แนะนำประหนึ่งเป็นมหาวิทยาลัยของตัวเอง ทั้งที่ความจริงก็โผล่มาแค่ไม่กี่ครั้ง

ลุงแกรีบพยักหน้ารับพร้อมพิมพ์ทำเมื่อคนเดินกันจนเต็มถนน เขาพยายามไม่บิบบแตร์ จะได้ไม่ทำลายบรรยากาศอันน่ารื่นรมย์ ไม่นานนักรถยนต์ก็มาจอดตามจุดหมาย

เจษยื่นเงินให้ลุง บอกว่าไม่ต้องทอนก่อนจะก้าวลงไป

นาที่นั่นเสียงของผู้คนมากมายดังเข้ามาในหู ทั้งเสียงร้อง เสียงบูมแข็งแะไปหมด ตามทางเดินก็มีคนถือดอกไม้ ถือลูกโป่ง เขาเองก็แวะซื้อดอกไม้ตรงหน้ามหาวิทยาลัยตอนรถติดอยู่ ตอนแรกว่าจะหาอย่างอื่นติดมือมาด้วย แต่ก็กลัวไม่ทัน เพราะป้ายโทร. มาเร่งเขาหลายรอบแล้ว อ้างว่าเหลือแค่เขาเท่านั้น

ช่วยไม่ได้ที่เขาเป็นน้องคนสนิทคนเดียวที่อยู่ใกล้สุดในบรรดาพี่น้องผองเพื่อนของเขา จะมาซ้ำกว่าคนอื่นก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

“อยู่ไหนนะพี่ปาย” เจ้าตัวพิมพ์พาลางมองหาผู้ชายที่สวมชุดบัณฑิต กดเบอร์โทร. หากี่แล้ว ทว่าอีกฝ่ายไม่คิดจะรับเลยสักนิด เดว่าเวลานี้คงกำลังติดพันอยู่กับการรับของขวัญ เท่าที่รู้มาพี่ปายได้เป็นคิวต์บอยของคณะด้วยนะ แต่เหมือนที่นี้จะเรียกว่าข้างเผือกหรือเปล่า เขาไม่แน่ใจ

เขาเป็นว่าพี่เขามีแฟนคลับและคนปลื้มมากละกัน เสียตายที่มีความขี้ขางเป็นตัวเป็นตนแล้ว ได้ข่าวว่าสวยมากทีเดียว

“น่าจะอยู่น้ำคณะ” เจษชะเง้อมองหาพาลางถอนหายใจเมื่อพี่เขาไม่รับสาย ก่อนหน้านี้อันไม่ได้ถามว่าพี่ปายรอดถ่ายรูปอยู่ตรงไหน คนว่างสูงจึงพยายามมองหาจุดที่มีคนเยอะที่สุด คิดเอาเองว่าคนมี

แฟนคลับอาจจะอยู่ตรงนั้นก็ได้

ระหว่างที่เดินไปเดินมาจนเหงื่อเริ่มออกนั้น เขาก็เหลือบไปเห็น
สิ่งที่น่าสนใจ

ท่ามกลางผู้คนมากมาย มีคนสวมชุดที่เรกซ์ตัวใหญ่กำลังเดิน
มาทางนี้

“น่ารักจัง” คนตัวโตยิ้ม อดแปลกใจไม่ได้ว่าใครกันที่สวมชุด
แบบนี้ มาร่วมงานรับปริญญาในวันนี้ ที่แน่ ๆ คงไม่ใช่บัณฑิต อาจจะเป็น
ญาติหรือไม่กี่เพื่อนของใครสักคน ซึ่งเหมือนว่าชุดจะโคจรไปหน่อย
เวลาเจ้าที่เรกซ์ตัวนั้นก้าวมาถึงได้ดูปุ๊กปิ๊กเหมือนลูกหมา

ซ้ำร้ายยังต้องคอยถกขาตัวเองราวกับว่ามึนรุ่มร่ามมาก พอเดิน
ไม่ดีก็มีสะดุดบ้าง แต่ครั้งล่าสุดคงจะก้าวพลาดมากไปหน่อยถึงได้ล้ม
ไปทั้งตัว

ดับ!

“ไอ้ย!”

“ฮ่า ๆ”

“มึงดูที่เรกซ์ตัวนั้นดิ โคตรโงะอะ”

“เออ ใครแม่่งใส่มาวะ น่าสงสารชิบหายเลย”

แทนที่จะมีคนเข้าไปช่วยเหลือ กลับยืนดูเจ้าไดโนเสาร์ตัวนั้น
พร้อมหัวเราะใส่ ถึงจะรู้ว่าเอ็นดูและไม่คิดอะไร แต่เวลาที่ล้มลงไปเมื่อก็
ก็แรงพอสมควรเลยไม่ใช่หรือ มีหน้าซ้ำตอนที่จะถูกก็ยงหน้าคะมา
ลงไปอีก เจษเห็นแล้วก็อดที่จะเข้าไปช่วยเหลือไม่ได้

นาทีนั้นเจษเก็บโทรศัพท์แล้วรีบตรงดิ่งไปช่วยพุงเจ้าที่เรกซ์
ตัวนั้น

“เป็นไรไหมครับ เจ็บตรงไหนไหม”

“ไอ้ย... เอ๊ะ เอ่อ ไม่เป็นไรครับ ผมไม่เป็นไร” คนในชุดสายหน้า
หลังพูดผ่านช่องเล็ก ๆ ที่มีไว้ให้หายใจ “ขอบคุณนะครับ ผมเกือบต้อง
กลิ้งไปแล้วสิ” หัวเราะเบา ๆ กลับเคลื่อนไหวความขายหน้า

ขณะที่เจษฎายหน้านิด ๆ แล้วก้มลงไปปิดช่วงขาให้

“เฮ้ย! ไม่ต้องครับ ๆ ไม่ต้องปิด ผมทำเองได้”

“จะทำได้ไงครับ เดียวก็ล้มลงไปอีก ถ้าล้มอีกทีเข้าอาจจะเจ็บกว่านี้ก็ได้นะ” เจษฎาพูดเสียงอ่อน ความจริงใจมาพร้อมความอ่อนโยนที่สัมผัสได้ “ไม่ถอดชุดออกก่อนหรือครับ ไว้ไปใส่ที่คณะหรือที่ที่กำลังจะไปไม่ได้ดีกว่าหรือ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมจะไปเซอร์ไพรส์รุ่นพี่นะ”

“แต่ว่าน้องเจ็บแล้วนะครับ”

“ผม...”

“หิวเข้าถลอกหรือเปล่า น้องลองดูสิ” “ไม่รู้ว่าคนในชุดทำตามที่บอกหรือเปล่า รู้แค่เจ้าไดโนเสาร์ขยับยุกยิกขวนน่าสงสัย แต่เห็นแล้วก็อดเอ็นดูไม่ได้ เท่าที่จับดูเหมือนคนข้างในจะตัวเล็กกว่าชุดเยอะเลย ทำไมไม่เลือกไซส์ที่มันเล็กหรือพอดีตัวกว่านี้นะ”

“ไม่ถลอกครับ แคเจ็บ ๆ นิดหน่อย” หลังเงยไปนานก็เอ่ยขึ้น “ไว้ผมค่อยไปทำแผลทีหลัง”

“ทางที่ดีน้องควรจะไปล้างนะครับ เพื่อว่าเป็นแผลจะได้รีบหาย”

“ผมใกล้จะถึงที่นัดพี่ไว้แล้วครับ ไว้ผมจะไปล้างนะ” น้องบอกเสียงหวาน “ขอบคุณที่ช่วยนะครับ พี่เจดีมากเลย”

“ไม่เป็นไรครับ” เจษฎัม หวังว่าน้องจะได้เห็น “แล้วน้องนัดเพื่อนไว้ตรงไหน เดียวพี่ไปประกองไปเอง”

“ผมเดินไหวครับ ให้พี่พาไปเกรงใจเปล่า ๆ” น้องรีบส่ายหน้าดุ๊กดิ๊ก “อีกอย่าง พี่คงนัดเพื่อนไว้เหมือนกันใช่ไหมครับ ขอโทษที่รบกวนนะครับ พี่ไปหาเพื่อนเถอะ”

“ไว้พี่ค่อยไปหากก็ได้ครับ พี่พาน้องไปหาเพื่อนก่อน”

“ผมไม่...”

“น้องจับมือพี่ไว้ นะครับ ค่อย ๆ เดินนะ” “ไม่ฟังคำปฏิเสธของ

คนที่คิดว่าน่าจะเด็กกว่าตัวเองแล้วจับมือไว้มัน ภายใต้อำนาจบางอย่างที่ไม่สิ้นมือ เขาสัมผัสได้ถึงมือบางคล้ายผู้หญิง เดว่าคนในชุดจะต้องตัวเล็กกว่าที่เขาคิดไว้แน่ๆ

เมื่อเจ้าโดโนเสาร์ตัวน้อยถูกพี่เขามัดมือชกก็ต่อกรอะไรไม่ได้ สุดท้ายก็ต้องจับมือพี่เขา บอกทางว่าจะไปตรงไหน

ด้วยความที่สวมชุดแบบนี้ ใครเห็นเป็นต้องจำได้ หนึ่งในนั้นคือบัณฑิตที่เขาตั้งใจมาหา

“เฮ้ยไอ้เจษ ไอ้ไอ้สัส ภูนี้กว่ามึงมาไม่ได้”

“พี่ปาย”

“เฮ้ย แล้วมึงมากับน้องเขาได้ไง”

“ครับ?”

“หรือว่าน้องเจ้าฟ้ารู้จักไอ้เจษด้วยหรอ”

เจ้าฟ้าหรือ...

“พี่เจษ... หรอ”

จบประโยคนั้น ต่างฝ่ายต่างหันมองกันอย่างฉงน คนหนึ่งสงสัยว่านี่หรือคนที่รุ่นพี่ตนชมว่าน่ารัก ถึงจะยังไม่เห็นหน้าก็สัมผัสได้ถึงความน่าเอ็นดูอยู่หรอก แต่อาจจะเป็นเพราะชุดที่สวมอยู่ก็เป็นได้ ส่วนอีกคนกำลังสงสัยว่าผู้ชายคนนี้เป็นคนที่เขาคิดไว้ไหม

ชื่อเจษที่เพิ่งได้ยินไป...

ทำไมฟังแล้วรู้สึก ‘คิดถึง’ เหลือเกิน

“เจ้าฟ้า อยู่นี่เอง หาตั้งนาน”

หว่าก่อนที่จะทำความรู้จักกันอย่างเป็นทางการ เจ้าของไบหน้า นี่เหมือนไม่ชอบผู้คนรอบข้างก็เข้ามาขัด เจ้าตัวก็สวมชุดโดโนเสาร์อยู่เหมือนกัน ต่างกันตรงที่เขาถอดส่วนบนไปไว้ด้านหลัง คนอื่นจึงได้เห็นไบหน้าของเขาที่ดูไม่รับแขกเอาเสียเลย

“ราชา”

“โห. หากก็ไม่รับ นึกว่าไปตักน้ำที่ไหน”

“โทษทีนะ เราเอาโทรศัพท์ใส่ไว้ในกระเป๋าเลยไม่ได้ยิน” เจ้าฟ้าตอบกลับพลางยิ้ม แต่เสียดายที่สุดนี้ทำให้ไม่มีใครได้เห็นความจริงใจของเขาเลย

ราชาพยักหน้าแล้วเบนสายตาไปมองผู้มาใหม่ เจษย์มบาง ๆ ให้เป็นการทักทาย ผิดกับอีกฝ่ายที่ขมวดคิ้วได้

“นี่ใคร”

“ไอ้ท่า กคนที่ถูกเล่าให้ฟังไง” ปายยันคิ้วเข้าให้ ก่อนจะเดินไปกอดคอเจษย์ยืนอยู่ “นี่ไอ้เจษ รุ่งน้องกู แต่ก็ถือว่าเป็นรุ่นพี่พวกมึงยกมือไหว้ซะไอ้หนู”

“เจษ?”

“ใช่”

“คนที่เป็นเรียนอยู่กรุงเทพฯ ไช้ไหม”

“ใช่”

“ที่เล่นเบส เคยแสดงที่งานมหา'ลัย?”

“เออ แล้วไง”

“งั้นก็น่าจะใช่ นี่คือคนนั้นใช่ไหม เจ้าพะ...”

“พี่เจษ” เสียงนั้นดังขึ้นขัดคำพูดของราชาให้หนึ่งงัน

ทุกคนหันไปมองเจ้าตัวน้อยที่ซ่อนอยู่ในชุดโดโนเสาร์ มันใจมากกว่าเสียงนั้นดังมาจากเขาไม่ผิดแน่ ไม่มีใครรู้ว่าตอนนี้เขากำลังทำสีหน้าแบบไหน เพราะหลังจากเรียกชื่อก็ไม่ได้พูดอะไรอีก ทำเพียงแค่นิ่ง จับจ้องไปที่รุ่นพี่คนดังกล่าว...

พลางตอบตัวเองว่าทำไมถึงรู้สึกคุ้นเคยกับชื่อนี้และผู้ชายคนนี้ พี่เขาคือคนนั้นนี่...

คนที่เขาเก็บไว้ในใจเสมอมา

“พี่เจษ”

“ว่าไงครับ **น้องเจ้าฟ้า**”

“...!”

“เรียกพี่เจษทำไมเหวอครับ”

ราวกับหัวใจโดนเขย่า คำพูดแสนหวานมาพร้อมกับรอยยิ้มอบอุ่นที่โอบกอดหัวใจเอาไว้ นาที่นั่นคนถูกถามคล้ายจะหายไปเสียให้ได้ ติดแค่ที่ว่าถ้าเป็นแบบนี้ ทุกคนก็จะต้องตกใจ กลายเป็นว่าเขาสร้างปัญหาให้คนอื่นเป็นแน่

ทางเดียวที่จะระบายความรู้สึกคือการซ่อนตัวอยู่ในชุดนี้ฟ้างกำลังกำมือแน่น รับรู้ถึงเหงื่อที่ผุดซึมทั่วกายขาว โดยเฉพาะฝ่ามือที่ก่อนหน้านี้ถูกผู้ชายคนนั้นจับ

ความร้อนรุ่มยังคงตราตรึงแม้มีเนื้อผ้ากั้น หากสัมผัสกันตรงๆ อาจจะรู้สึกยิ่งกว่า มือของเขาอาจจะละลายกลายเป็นน้ำเพราะการจับกับมืออีกฝ่าย...

คงไม่ต่างจากสัมผัสไอแดดยามหน้าร้อนเป็นแน่

“น้องเจ้าฟ้าได้ยินพี่เจษไหม”

“ผม... ผม”

“น้องเจ้าฟ้าครับ”

ไม่ว่าเพราะลมแดดหรือเพราะเสียงทุ้มต่ำนั้นที่ทำให้สมองของเขาไม่อาจคิดคำตอบในเวลานี้ได้ เขาเอาแต่ฟังเสียงหัวใจพาลงคิดว่าเนิ่นนานเท่าไรแล้วที่ไม่ได้พบกับเจ้าของรูปถ่ายในความทรงจำคนนี้

ต่างกับอีกคนที่ป็นห่วง กลัวว่าน้องจะเกิดอาการไม่ดี

“พี่ขออนุญาตถอดชุดนี้นะครับ” ไม่รอให้ตอบกลับก็ถือวิสาสะถอดชิปข้างหลังเพื่อให้อากาศถ่ายเทเข้าไป ประจวบเหมาะกับลมเย็นๆ พัดผ่านมาจึงช่วยให้บรรยากาศดีขึ้น เจษค่อยๆ ดึงหัวโคนในเส้าออกเดาว่าอีกฝ่ายจะต้องร้อนมาก ๆ ในชุดนี้

แล้วก็เป็นอย่างที่เขาคิด ทานที่ที่ถอดชิปชุดออกก็พบว่าคนน้องเหงื่อชุ่มไปทั้งร่างตั้งแต่เส้นผมที่เปียกชื้นกระทั่งถึงเสื้อเชิ้ตสีขาวคล้ายเสื้อนักศึกษา ทว่าสิ่งที่ทำให้เจษชะงักไม่ใช่ความอดทนของอีกฝ่ายหรอก

เป็นใบหน้าที่ของน้อง...

ใบหน้าที่ของน้องที่มีรอยยิ้ม

กับคราบน้ำตา

“เจ้าฟ้า?” เจษชะงักเช่นเดียวกับทุกคนที่เบิกตากว้างด้วยความตกใจ โดยเฉพาะปายที่เล็กล็กทำอะไรไม่ถูก

“เจ้าฟ้าของพี่ หนูเป็นอะไรครับ มีใครรังแกหนู บอกพี่สิ”

“พูดแบบนี้เดี๋ยวเมียก็เอาปืนมายิง”

“ถูปลอบน้องอยู่ ไ้อ้ห่าราชา!” หันไปตำรุ่นน้องคนสนิทที่ปากไม่ตีผิดกับหน้าตา ไม่แปลกใจเลยที่ในขณะมีแค่เจ้าฟ้าคบมันได้อยู่คนเดียว

แทนที่จะปลอบเพื่อน ราชากลับยืนอยู่เฉย ๆ รอดูว่าเจ้าฟ้าจะทำอย่างไรกับตัวเองต่อ เขาเข้าใจดีว่าทำไมคนตัวเล็กถึงร้องไห้

ไม่เหมือนคนคนนั้น ที่ไม่รู้ก็ยังไม่ไปปลอบ

“น้องเจ้าฟ้าร้องให้ทำไมครับ”

“ผม... ฮึก”

“เจ็บแผลที่หัวเข่าหรือ”

น้องสายหน้าซำ ๆ หลุบตาต่ำหนึ่เจษที่ก้าวมายืนตรงหน้า

“หรือว่าพี่จับมือน้องแรงไป เมื่อกี้ตอนล้มมือน้องก็ลงพื้นด้วยนี่นา”

‘เปล่าครับ ไม่ใช่ ไม่ใช่เรื่องนั้นเลย’

เจ้าฟ้าอยากจะตอบกลับด้วยเสียงมากกว่าคิดในใจ ทว่าปากมันก็ไม่ยอมขยับ เหมือนกับถูกเย็บไว้ ได้แต่เม้มปากแน่น สะกดกลิ่นอารมณ์ที่พุ่งพ่วนอยู่ข้างใน ยิ่งคนร่างสูงเข้ามาประคอง จับมือน้องอย่างแผ่วเบาแล้วแสดงสีหน้าเช่นคนห่วงใย

มันยิ่งทำให้ภาพความทรงจำในตอนนั้นซ้อนทับกับเวลานี้ ซึ่งสถานการณ์แตกต่างกันยิ่งกว่าอะไร

มีเพียงแค่คนคนนี้ ที่ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน เขาก็ยัง

คงไม่เปลี่ยนไป

“ไม่รู้จะนะครับ เดี่ยวพี่ทำแผลให้”

“ผม... ฮึก ขอโทษนะครับ ผมไม่ได้อยากจะร้องไห้”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ น้องเจ้าฟ้าไม่ได้ผิดอะไร”

พี่เขายิ้ม ความเอ็นดูฉายชัดขณะที่ขยับเข้ามาใกล้ เจ้าฟ้าพยายามเช็ดน้ำตา และซ่อนความคิดถึงที่มาพร้อมความเสียใจเอาไว้ แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ยากเกินไป จะวิ่งหนีก็ทำไม่ได้เนื่องจากขาไม่ยอมขยับ

ซ้ำร้ายพี่เจษยังจับแขนเขาเอาไว้ บีบเบา ๆ พร้อมกับลูบหัว ปลอบใจ อีกทั้งยังโน้มตัวลง และหยิบผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาให้

ระยะเพียงคืบเดียวถูกตราตรึงด้วยรอยยิ้มที่ไม่เคยเลือนหายไป

“ไม่รู้จะนะครับ น้องเจ้าฟ้าไม่เหมาะกับน้ำตาเลยรู้ไหม”

“พี่เจษ...”

“วันนี้มาเซอร์ไพรส์พี่ปายไม่ใช่หรอ เพราะงั้นยิ้มได้ไหม”

“...”

“ยิ้มให้พี่นะครับคนเก่ง พี่อยู่ตรงนี้เป็นกำลังใจให้ พี่เจษอยู่กับน้องเจ้าฟ้าแล้วนะครับ :)”

เจตจำนงของเจ้าฟ้า 02

น้องเจ้าฟ้าครับ

ว่าจบเจษก็สาธิตวิธียืมให้คนเก่งดู หวังเพียงว่าน้องจะทำตามคำแนะนำ เจ้าฟ้าหนึ่งไปชั่วคราว กัดปากแน่นแล้วหลุบตาต้ำอีกครึ่ง เหมือนกำลังทำสมาธิอยู่ ะหว่างนั้นเจษก็ใช้ผ้าเช็ดหน้าตัวเองซับน้ำตา กับเหงื่อที่ผุดซึมตามใบหน้าให้ พอได้เห็นใกล้ ๆ ก็เข้าใจแล้วว่าทำไมพี่ปายถึงได้ชมใหญ่

น้องน่ารักสมคำชมจริง ๆ

“ครับ ได้ครับ” ในที่สุดน้องก็รับคำ ถอนหายใจซ้ำ ๆ พร้อมกับเช็ดคราบน้ำตาเอง

เจษจับจ้องน้องราวกับเอาใจช่วยอยู่ใกล้ ๆ ไม่นานนักเจ้าฟ้าก็เงยหน้าขึ้นมาสบตา กับคนที่แนะนำเมื่อครู่ ก่อนจะคลี่ยิ้มหวานที่ใครเห็นเป็นต้องละลาย

เรียกได้ว่ายิ้มจนตาปิดเลยทีเดียว

“ขอบคุณครับพี่เจษ” น้องเอ่ย แม้เสียงจะสั้นเล็กน้อยก็ไม่ใช่อุปสรรค จากนั้นก็หันไปยกมือไหว้พี่ ๆ ที่ยืนมองหน้า “ผมขอโทษนะครับที่ทำให้เสียบรรยากาศ ถ้าไม่รบกวนมากช่วยลืม ๆ มันไปได้ไหมครับ ผมไม่อยากจะให้พี่ ๆ ต้องรู้สึกไม่ดี ทั้งที่วันนี้เรามาแสดงความยินดี

กับพี่ปายกัน”

“เจ้าฟ้า”

“ผมขอโทษอีกครั้งนะครับ”

เป็นการไหว้ที่สวยงามที่สุดเท่าที่พวกเขาเคยเห็น เจ้าฟ้าก้มหัว
ราวกับได้รับการฝึกมาจากในวังอย่างไรอย่างนั้น ปิดท้ายด้วยรอยยิ้ม
ที่ไม่มีใครสามารถปฏิเสธ โดยเฉพาะปาย บัณฑิตใหม่ที่รีบปรีมารีบไหว้

“โธ่ ไม่ต้องคิดมากเลยเจ้าฟ้าน้องรักของพี่ ร้องให้แค่นี้มันจับ ๆ
กระบอกไม้ไผ่” ปายพูดพร้อมโบกไม้โบกมือเป็นเชิงบอกว่าไม่ได้ใจ
“ถือซะว่าที่หนูร้องให้เมื่อกี้ก็เพราะว่าจิตใจที่พี่เรียนจบสักทีแล้วกันนะ
แต่วันหลังถ้าจะร้องให้ช่วยบอกพี่ก่อนนะ พี่จะได้เตรียมใจทัน มาแบบ
ที่เปลืองพี่ไม่ไหวอะเตง”

“เตงเหี้ยไร”

“ไอ้ราชา!”

เจ้าฟ้าหัวเราะเมื่อรุ่นพี่หันไปด่าเพื่อนของเขาเสียงดัง ซึ่งเสียง
หวาน ๆ นั้นดูเหมือนจะทำให้บรรยากาศกลับมาดีเหมือนเดิมอย่าง
ไม่น่าเชื่อ

“นั่นเอาเป็นว่าเจ้าฟ้าไปล้างหน้าล้างตาก่อนดีไหม แล้วเดี๋ยวเรา
มาถ่ายรูปกัน นี่ตากล้องพี่มันก็ไปม่อสาวอยู่ น่าจะกลับมาทันหนูพอดี”

“ก็ได้ครับ ผมจะได้แวะซื้อน้ำมาฝากพี่ปายด้วย”

“จ้อ น่าเอ็นดูวรว” ปายบิบบแก้มคนตัวเล็ก ไม่ได้สนใจเรื่องที่
พูดซึ่มบนใบหน้า “ไอ้เจษะมิงพาน้องไปล้างหน้าที่ห้องน้ำหลังคณะไป
อยู่ซ้ายมือ ตรงห้องเก็บของ”

“มะ...ไม่เป็นไรครับ ผมไปเองก็ได้”

“ไม่ได้หรอกเจ้าฟ้า เกิดหนูร้องให้อีกแล้วมีหมาคาบหนูไปจะทำ
ไง” ปายขึ้นเสียงระคนเบิกตากว้างใส “ให้ไอ้เจษะพาไปนั่นแหละดีแล้ว
มันไวใจได้ เชื้อผีสิ”

ปายถึงขั้นบิบบให้หล่นคนร่างเล็กให้จำนนแต่โดยดี ทำหน้าจริงจังให้

รู้ว่ารุ่นน้องเขาคอนนี้ น่าเชื่อถือแค่ไหน เจษเองก็ไม่ได้ปฏิเสธอะไร ทำแค่ยิ้มบาง ๆ แล้วพยักหน้าเป็นเชิงว่ายังงี้ก็ได้ ถึงเขาจะไม่ได้มาที่นี้นาน แต่ก็ไม่น่าจะหลงหรือก ไปห้องน้ำแค่นี้ ตอนนี้ก็เหลือแค่เจ้าฟ้าที่จะตัดสินใจไปกับเขาไหม

น้องนั่งคิดชั่วคราว ก่อนเหลือบมองเพื่อนสนิทที่ไม่ขัดขืนอะไร

“ราชาไปด้วยกันไหม”

“ไม่เอาอะ ชี้เกียจ” พูดจบก็ทิ้งตัวลงนั่งบนบาทวิถีเป็นการบอกว่าเขาจะไม่ขยับไปไหน “รีบไปรีบมาละ ไม่เดินไปรับนะ ใ้พี่เขาเดินมาส่ง”

“แต่เราเกรงใจ”

“น้องเจ้าฟ้าไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ พี่ไม่ได้เดือดร้อนอะไร”

“ผม...”

“ให้พี่ฟ้าไปนะครับ จะได้ดูแลพี่เขาให้ด้วย” น้ำเสียงอ่อนโยน เหมือนกับบ่วงที่คืนไม่หลุด เจษยื่นมือไปหาน้องเขา ไม่ได้รีบเร่ง ปล่อยให้ตัวเองเป็นฝ่ายตัดสินใจ

เจ้าฟ้าใช้เวลาอยู่พักใหญ่กว่าเขาจะยอมวางมือที่ยังสวมชุดไดโนเสาร์อยู่ลงไป

นาที่นั้นเจษยิ้มขำ เขาดึงชุดน้องลงเพื่อให้อุ่นของน้องหลุดพ้นจากความร้อนได้

‘แต่พี่เจษไม่รู้เลยว่าการทำแบบนี้มันทำให้มือเราแนบชิดกันยิ่งขึ้น’

ชวนให้นึกถึงคำถามก่อนหน้านี้ที่คิดขึ้นในใจ

‘ถ้าเกิดมือเราสัมผัสกันตรง ๆ มันจะเป็นยังไง’

ตอนนี้เขาได้คำตอบแล้ว

มันก็อบอุ่นตั้งอ้อมมือกับเตาผิงยังงี้ละ

“ถ้าพี่หลง น้องเจ้าฟ้าต้องพาพี่กลับมาอะครับ”

“ได้ครับ”

ได้ยืนดั่งนั้นเจษก็ค่อย ๆ ก้าวเดินไปข้างหน้า กระชับมือน้องเพื่อ เช็กให้แน่ใจว่าเดินตามมา ไม่ได้หนีไปไหน ด้วยความที่คนค่อนข้าง เยอะ เจษจึงต้องคอยหันมามองน้องเป็นระยะ ๆ ช่วงไหนที่คนแออัด มากเขาก็จะมาเดินข้าง ๆ คอยกันคนไม่ให้ชนน้องล้มลงไปอีก

เขาไม่ลืมแวะซื้อของสำหรับทำแผลที่ร้านสะดวกซื้อ แม้จะไมรู้ว่าน้องเจ็บมากหรือไม่ก็ตาม

“เอาชุดมาฝากพี่ไว้ก่อนก็ได้ครับ น้องเจ้าฟ้าจะได้ล้างหน้าได้ ง่าย ๆ” เจษยื่นมือไปรับชุดไดโนเสาร์ที่เขาขอให้คนตัวเล็กถอดออก ตอนเข้าห้องน้ำ ยอมรับว่ามันน่าเอ็นดูและน้องตั้งใจสวมมาแสดง ความยินดีกับพี่ชาย แต่ด้วยขนาดห้องน้ำที่ต้องเข้าไปใช้ การสวมชุด แบบนี้มันไม่ค่อยดีเท่าไร บวกกับจะทำแผลที่เขาก็ต้องถอดชุดออก อยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นคงทำไม่ได้

เจ้าฟ้ายกมือไหว้คนที่เป็นการขอบคุณ ยอมยื่นชุดที่ถอดออก แล้วฝากพี่เขาไว้ จากนั้นก็เปิดก๊อก ใช้มีอรองน้ำล้างหน้าตัวเอง สัมผัส ความเย็นที่ซบไล้ความร้อนตามใบหน้าออกไป ยอมรับว่าพอถอดชุด แล้วเขารู้สึกสบายกว่าตอนสวม

ถึงผ้ามันจะบางแค่ไหน เขาก็อึดอัดเพราะไม่มีที่ระบายอากาศ อยู่ดี

“ไหนให้พี่เจษดูเข่าหน่อย น้องเจ้าฟ้าเจ็บไหมครับ เดี่ยวพี่เจษ ทำแผลให้นะ”

“ไม่เป็นไรครับ ๆ เดี่ยวผมทำเอง” เจ้าฟ้ารีบห้ามตอนที่พี่เขา ทำท่าจะย่อตัวลงไปถกกางเกง “ผมไม่ค่อยเจ็บแล้วด้วย พี่เจษยื่นขึ้นมา เถอะครับ”

“แน่ใจนะครับว่าไม่เจ็บ เมื่อกี้ตอนขึ้นบันได พี่ได้ยินเสียงเจ้าฟ้า ร้องอยู่นะ”

“แค่ถูกชนนะครับ แต่ตอนนี้ผมโอเค” น้องยิ้มเพื่อให้พี่เขา สบายใจ “พี่เจษไม่ต้องห่วงนะครับ แต่พี่ซื้อยามาให้ ผมก็เกรงใจจะแ่

แล้ว”

“ไม่เห็นต้องเกรงใจเลยครับ เรื่องแค่นี้เอง”

“ก็ผมรบกวนพีนี่นา”

“พีนี่ดีให้รบกวนนะครับ”

คำพูดนั้นทำคนฟังนิ่งงัน ความอ่อนโยนของพี่เขาชวนให้หลงใหล และเพราะมัวแต่หลงเลยลืมว่าเมื่อกี้ล้างหน้าอยู่ พอหันมาคุยน้ำเลยหยดลงไปตามเสื้อ พี่เจซจึงรีบยื่นทิชชูให้

“เช็ดหน้าก่อนครับ เสื้อเปียกหมดแล้ว”

“ขอบคุณครับพี่เจซ” น้องว่าเสียงหวาน ระบายยิ้มบาง ๆ ตอนรับทิชชูมาซับหน้า

ใจจริงเจซก็อยากใช้ผ้าเช็ดหน้าผืนเดิมนะ คิดแค่ว่ามันเปื้อนเหงื่อเปื้อนน้ำตา และอาจทำให้น้องรู้สึกไม่ดีได้ พลันเขาก็อมยิ้มเมื่อเห็นว่ามิเชซทิชชูติดตามโบหน้าเจ้าฟ้า แล้วเขาก็หยิบออกให้

ทันทีที่ปลายนิ้วร้อนแตะต้องผิวกาย หัวใจก็เต้นแรง

เจ้าฟ้าตัวแข็งทื่อ สายตาจ้องไปที่โบหน้าหล่อเหลาของคนที่เข้ามาใกล้

“พี่แค่หยิบทิชชูออกให้ล่ะครับ” คนพี่บอก รู้สึกเอ็นดูตอนเห็นโบหน้าแดง ๆ ของน้องที่ไม่รู้ว่าร้อนหรือเงินกันแน่ “น้องเจ้าฟ้ารู้สึกดีขึ้นไหมครับ อยากรจะร้องให้อีกหรือเปล่า”

“ไม่ครับ ผมคิดว่าตัวเองทำเสียบรรยากาศมากพอแล้ว” น้องยิ้มแห้ง พอดคิดว่าตัวเองเพิ่งทำเรื่องประหลาดไปก็อดอายไม่ได้ “พี่เจซว่าเพื่อนพี่ปายจะรู้สึกไม่ดีไหมครับ พวกเขาตั้งใจมางานรับปริญญาแต่ดันมาเจอผมทำลายเวลาดี ๆ ไปซะได้”

“เท่าที่พี่เห็น พวกเขาดูไม่ได้คิดอะไรเลยนะครับ” เจซทำหน้าที่พร้อมกันกับพัชชุดไคโนเสาร์ไปด้วย “พี่ว่าเขาดูเป็นห่วงน้องเจ้าฟ้ามากกว่า”

“เป็นห่วงหรือครับ”

“ใช่ครับ พวกเขาเป็นห่วงน้องกัน” คนร่างสูงพยักหน้า “พี่เองก็เป็นห่วงนะครับ นึกว่าตัวเองเปลือยทำอะไรแรงๆ ใส่เจ้าฟ้าไปซะแล้ว”

“พี่เจษไม่ได้ทำอะไรผมเลยครับ ผมทำตัวเอง” น้องรีบแก้ตัว ทั้งที่ก่อนหน้านี้ทำได้แค่พูดในใจ “ผมผิดเองที่จู้ๆ ก็ร้องไห้ออกมา ไม่มีใครทำอะไรผมหรอกครับ”

“จั้นเจ้าฟ้าร้องไห้เพราะอะไรหะหรือครับ บอกพี่ได้ไหม”

“เอ๋อ...”

“พี่อยากรู้ว่าเรื่องอะไรที่ทำให้เจ้าฟ้าร้องไห้ ถ้าเป็นเรื่องไม่ดี พี่จะตีให้ตาย”

“ตีผมหะหรือครับ”

“ตีความรู้สึกร้ายๆ”

“...”

“บังอาจมากที่มาทำให้รอยยิ้มน่ารักต้องเปื้อนน้ำตา นี่แน่ะๆ” เจษตีชุดไดโนเสาร์เบาๆ รวากับว่านี่คือตัวแทนสิ่งที่ทำให้เจ้าฟ้าต้องร้องไห้

นาทีนั้นคนตัวเล็กกว่าเบิกตากว้างใส่ ก่อนจะหลุดหัวเราะให้แก่การกระทำแสนขบขันนั้น ตั้งแต่ใช้ชีวิตมาเขาไม่เคยเจอใครทำอะไรแบบนี้มาก่อน ถึงขั้นยอมคลี่ชุดเพื่อสบตากับเจ้าไดโนเสาร์นั้น

“แกทำให้เจ้าฟ้าร้องไห้ใหม่ พี่จะตีให้ตายเลย”

“ฮ่าๆ พอแล้วครับพี่เจษ สงสารน้อง” เจ้าฟ้าห้ามไว้แม้ตัวยังสั่น เพราะหัวเราะ “ทำแบบนี้เดี๋ยวน้องก็ร้องไห้หะหรือครับ”

“ก็น้องเขาทำให้เจ้าฟ้ารู้สึกไม่ดีก่อนนี่ครับ พี่เจษก็ต้องจัดการให้สิ”

“ผมว่าน้องสำนึกผิดแล้วครับ พี่เจษอย่าตีน้องเลยนะ”

“แล้วน้องเจ้าฟ้ารู้สึกดีขึ้นหรือยังครับ” ถามด้วยความห่วงใย “ถ้ายัง... พี่จะใส่ชุดนี้แล้วตีไปให้ใครตีพี่ก็ได้ น้องเจ้าฟ้าจะได้หายเศร้า”

“ถ้าพี่เจษถูกตี ผมต้องเศร้ามากแน่ๆ” น้องหลุบตาต่ำ มีอย่างคง

ค้างอยู่ที่แขนพี่เขาเพื่อห้ามปรามไม่ให้ตีชูดอีก “เพราะผมไม่อยากจะให้ พี่เจษฎ์เจ็บ ผมอยากให้พี่เจษฎ์... มีความสุขมากๆ”

“พี่นะมีแล้วครับ น้องเจ้าฟ้าละมีหรือยัง”

“ผม...”

“ถ้ายัง... พี่จะใส่ชุดไดโนเสาร์นะ”

“ใส่ทำไมครับ เหนือทั้งนั้น”

“เพราะตอนที่เจ้าฟ้าใส่ พี่เห็นแล้วมีความสุขไงครับ”

“พี่เจษฎ์”

“พี่เลยอยากใส่บ้าง เพื่อจะให้น้องเจ้าฟ้ามีความสุข เมื่อกี้ ตอนเจ้าฟ้ายิ้มก็น่ารักมากเลยรู้ตัวไหม”

“...!”

“พี่เห็นแล้วก็อดยิ้มตามไม่ได้ เผลอคิดว่าเด็กอะไร น่ารักจัง :)”

“พะ... พี่เจษฎ์ครับ ชมผู้ชายว่าน่ารักมันไม่แปลกเหรอครับ” น้องถามเสียงสั้น ดวงตาเบิกกว้าง เป็นภาพชวนขบขันในสายตาคนโตกว่า

“ไม่เห็นแปลกเลยครับ ใคร ๆ เขาก็ชมกัน หรือว่าเจ้าฟ้าไม่ชอบ”

“เปล่าครับ ไม่ใช่ไม่ชอบ!” ตอบกลับเสียงดังพร้อมส่ายหน้าจนผมหน้าม้าปลิว “ผมก็แค่รู้สึกชื่นนิดหน่อย ไม่ค่อยมีใครชมผมแบบนี้เท่าไร”

“พี่นึกว่าพี่ป้ายชมเจ้าฟ้าบ่อยจนชินแล้วชะอีก”

“มันไม่เหมือนกันนี่ครับ” น้องหลุบตาลงต่ำ “เวลาคนอื่นชมผมก็แค่รู้สึกดี แต่พอเป็นพี่เจษฎ์...”

“หือ?”

“ผมมีความสุขนะครับ”

ไม่แน่ใจว่าคราวนี้หัวใจใครกันแน่ที่เต้นดัง รู้แค่ถ้าถ้อยคำนั้นมันช่างน่ารักยิ่งกว่ารอยยิ้มเสียอีก โดยเฉพาะเมื่อมาพร้อมใบหน้าที่ขึ้นสีระเรื่อที่มองจากนอกโลกก็ดูออกว่าอีกฝ่ายชื่นใจมากแค่ไหน บางทีน้องอาจจะหมายความว่าคนอื่นชมก็ไม่ทำให้ชื่นเท่าเขาที่เพิ่งเจอก็เป็นได้

เพราะดูทรงแล้วก็น่าจะสนิทกับพวกพี่ปายพอตัว คงโดนชมบ่อย ๆ จนเลิกเงินแล้วมั้ง พอมาเจอเขาก็เลยเขินขึ้นมา

น่าเอ็นดูจังเลยนะครับ น้องเจ้าฟ้าเนี่ย

“ผมว่าเรากลับไปหาพี่ปายกันดีกว่า ปานนี่คงยืนรอจนขาชาแล้ว” คนตัวเล็กกมลเกลื่อนโดยการเปลี่ยนเรื่องต่อหน้า “ส่วนชุดเดียวผมถือเองก็ได้ครับ พี่เจษจะได้ไม่ลำบาก ไว้ถ่ายรูปเสร็จผมค่อยเอาไปเก็บในคลัง”

“คลังเหรอ”

“ห้องเก็บของนะครับ ชุดนี้รุ่นพี่เคยใช้ใส่แสดงเมื่อปีที่แล้ว ผมเลยไปขอยืมมา” น้องอธิบาย “แต่ตอนนี้แถวคณะคนคงเยอะมาก ผมต้องถือไว้ก่อนแล้วค่อยเอาไปเก็บ”

“อ้าว ห้องเก็บของไม่ได้ยู่คณะนี้เหรอครับ”

“เปล่าครับ ผมเอามาจากคณะแพทยศาสตร์”

คนร่างสูงพยักหน้ารับ

“ต้องข้ามฟากไปอีกฝั่งเลยครับ กว่าจะถึง”

“ทำไมไปยืมไกลจังเลยครับ ยืมคณะนี้ไม่ดีกว่าเหรอ”

“ไม่ใช่ทุกคณะที่จะมีชุดไดโนเสาร์ไว้ใส่โชว์นะครับ” คนร่างเล็กหัวเราะเบา ๆ คล้ายเอ็นดูคนถาม “อีกอย่าง ผมเองก็เรียนอยู่ที่นั่น ถ้าจะให้ไปยืมคณะอื่นคงลำบากแย่”

“อ้าว น้องเจ้าฟ้าไม่ได้เรียนคณะเดียวกับพี่ปายเหรอครับ พี่นึกว่าเรียนคณะนี้ซะอีก”

“เปล่าครับ ผมเรียนคณะแพทย์ปีหนึ่ง” น้องส่ายหน้า “ที่มางานพี่ปายได้ก็เพราะราชา เอ่อ... เพื่อนผมรู้จักพี่เขาครับ เหมือนบ้านจะอยู่ข้างกันอะไรทำนองนั้น”

“งี้เนี่ยเอง” พี่เขาขานรับ “แล้วเพื่อนไม่ห้ามเหรอครับว่าอย่าไปรู้จักคนแบบนั้น พี่ปายเขานิสังข์ไม่ดีมากเลยนะ”

“ฮ่า ๆ พี่เจษพูดเหมือนพี่ ๆ คนอื่นเลย” คราวนี้น้องยิ้มขำจน

ดาหิ “ถึงพี่ปายจะชอบเต๊าะไปเรื่อย แต่พี่เขาเป็นคนดีนะครับ ชอบ
ชื่อขนมมาฝากผมด้วย แล้วก็เคยตีว้อสอบให้ ถึงที่เขาสอนผมจะ
ไม่ได้ใช้ แต่ก็ถือว่าเขาเป็นรุ่นพี่ที่น่ารักมากเลยละครับ”

ความใสซื่อสะท้อนออกมาผ่านดวงตาคู่นั้น มันแสดงให้เห็นว่า
เด็กคนนี้จริงใจและมองว่าปายเป็นคนดีจริงๆ เจษฎารู้ดีเพราะเขาก็รู้จัก
รุ่นพี่คนนี้นานาน แค่อามลงใจตามประสา ไม่คิดเลยว่าน้องเขาจะ
แก้ต่างได้อย่างน่ารักขนาดนี้

“แล้วพี่เจษละครับ รู้จักพี่ปายได้ยังไง” เจ้าฟ้าถามตอนที่ทั้งสอง
เดินออกมาจากห้องน้ำตามค้ำบอกก่อนหน้านี้

“เคยเล่นดนตรีด้วยกันนะครับ เมื่อก่อนพี่อยู่ที่นี้ พอเรียน
มหา'ลัยเลยย้ายไปกรุงเทพฯ”

“จริงสิ พี่ปายเล่นเบสได้นี่นา” เจ้าตัวทำหน้าที่เหมือนเพ็ญนี่ก็ออก
“ผมเคยเห็นพี่เขาเล่นอยู่สองสามครั้ง แต่เหมือนจะเลิกเล่นไปแล้ว
เพราะอะไรสักอย่าง”

“ถ้าพี่จำไม่ผิดเหมือนจะเลิกเพราะเรียนหนักนะ แล้วก็ขี้เกียจ
เล่นด้วยมั้ง พอเราเริ่มโตขึ้นจะมัวแต่เล่นก็ไม่ได้”

“แล้วพี่เจษยังเล่นดนตรีอยู่ไหมครับ”

“ก็มีบ้างครับ ก่อนจบพี่ก็เพิ่งฟอร์มวงกับเพื่อนเล่นงานที่
มหา'ลัยไป”

“ว้าว แบบนี้คงมีคนชอบเยอะเลยใช่ไหมครับ พี่เจษเล่นเบสเก่ง
จะตาย”

“น้องเจ้าฟ้ารู้ด้วยหรือครับว่าพี่เล่นเบสได้”

“เอ่อ...”

“เคยเห็นพี่เล่นหรือครับ”

คำถามนั้นทำอีกคนอึ้ง ก่อนจะคิดได้ว่าเปลอพูดความลับ
ออกไป มีหน้าซำยังยกมือขึ้นมาปิดปาก ยิ่งดูมีพิรุณสงสัย

เจษเลิกคิดว้อตอบว่าน้องจะว่ายังไง เขาค่อนข้างมั่นใจว่า

ตอนอยู่มัธยมปลายตัวเองก็ไม่ได้เล่นดนตรีจนดังอะไรมากมาย

อาจจะจะมีไปแข่งข้างนอกบ้าง แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะมีใครจำได้

“พี่... อ้อ พี่ปายเคยเล่าให้ฟังนะครับ” เจ้าฟ้าตอบกลับ ทำแก้มพองพลางใช้หลังมือเช็ดเหงื่อที่ซึ่มบนขมับ “แล้วก็เคยเปิดคลิบให้ดูด้วย ผมเลยจำได้ พี่ปายชอบพูดถึงพี่เจษบ่อย ๆ นะครับ”

“อย่างนี้เอง” เจษพยักหน้ารับอีกครั้ง ไม่ได้ข้องใจกับคำตอบที่มาพร้อมกับพิรุณนั้น ปกติเขาก็ไม่ใช่พวกเข้าชื้ออยู่แล้ว โดยเฉพาะกับคนที่เพิ่งรู้จักกัน เสียเวลาที่เวลาแห่งการสานสัมพันธ์เป็นต้องชะงักเมื่อพวกเขาเดินมาถึงจุดถ่ายรูป

แน่นอนปายต้องบ่นอยู่แล้วที่ทั้งคู่หายไปนาน แต่จะหันไปด่าเจษมากกว่าติติงเจ้าฟ้า คนโตกว่าได้แต่ส่ายหน้า รุน้องอย่างเขาจะไปสู้คนน่ารักได้ยังไงกัน ดีหน่อยที่แฟนพี่ปายมาพอดีเลยห้ามปรามซึ่งการห้ามปรามของเธอนั้น...

ก็เล่นเอาพี่ปายจุกไปเลย

“ซิด ๆ หน่อยครับ” ตากล้องบอก โบกไม้โบกมือให้ทุกคนที่อยู่รอบบับนทิตขยับเข้าไปใกล้

เจ้าฟ้าบอกให้ราชาถอดชุดออกเนื่องจากมันทำให้คนรอบกายลำบาก รวมถึงยังทำให้คนสวมร้อนมากจนแทบทนไม่ไหว อันที่จริงต่อให้เพื่อนสนิทไม่บอก เขาก็ตั้งใจจะถอดออกอยู่แล้ว

ไม่ได้มีความคิดจะสวมตั้งแต่แรก ถ้าพี่ปายไม่บังคับ

“แล้วนี่พวกมึงจะไปไหนต่อ เย็นนี้ไปแดกเหล้ากันปะ” นั่นคือคำชวนหลังถ่ายรูปเสร็จ คนที่ได้ยินจึงหันมามองปายเป็นตาเดียวกัน “กูได้ข่าวว่าวันนี้ร้านประจำเรามีไพโรโมซันวะว่าจะไปหาเหล่ากระทะแตกปากต้อนรับชีวิตใหม่สักหน่อย”

“เพิ่งรับปริญญา พี่ควรไปพักนะ”

“ไว้แดกเหล้าเสร็จค่อยพักก็ได้ไอ้เจษ อีกอย่าง มึงเพิ่งขึ้นมาจากกรุงเทพฯ กูก็ต้องเลี้ยงต้อนรับมึงหน่อยสิวะ” ไม่พูดเปล่า ยังเดินไป

กอดคอกู้สนทนาอีก “รับรองเลยว่าร้านนี้ดี สาว ๆ นี่ อื้อหือ อย่างแจ่ม”

“ผมไม่สนใจหรอกพี่ แล้วก็วันนี้ผมอยากกลับบ้าน”

“โอ้ยยย บ้านมึงไม่หายไปไหนไหม ไว้ค่อยกลับบ้านฟุ้งนี้ก็ได้ไอ้ห่า”
ปายชด์ด้วยน้ำเสียงรำคาญ “ถ้ามึงกลัวว่ากูจะเบี้ยวไม่จ่ายนะ กูขอ
สาบานต่อหน้าศาลมหา’ลัยเลยว่ากูไม่มีทางปล่อยให้มึงเสียตั้งค์
แน่นอนไอ้น้องรัก”

“แต่พี่ติดผมอยู่สองร้อยนะ”

“ใช้เวลาที่มึงจะมาทวงกูใหม่เนี่ยไอ้ราชา ใครก็ได้ถีบแมงออกไปดี!”

แม้ปายจะสั่งแบบนี้ แต่ก็ไม่มีการจริงจัง ๆ ขนาดเจ้าฟ้ายังทำ
เพียงแค่อายหน้ายิ้ม ๆ แล้วย่อตัวนั่งพับขูดไคโนเสาร์ทั้งสองขูดให้
เรียบร้อย ทั้งยังช่วยเก็บขยะที่พวกพี่ตนเองทิ้งเกลื่อนกลาดไว้ ทั้งที่
ปล่อยไว้ให้ภารโรงมาเก็บไปทิ้งก็ได้

“ถ้ามึงไปเดี๋ยวกูขอเบอร์สาวให้ฟรี หรือถ้ามึงกลัวว่าจะจิบไม่ติด
มึงไม่ต้องคิดมากนะ มึงหล่ออยู่แล้วยังไงก็จิบได้”

“ไม่ใช่เรื่องนั้นพี่ ผมก็แค่อยากกลับไปหาย่า ผมไม่ได้กลับบ้าน
นานแล้ว นี่ก็ยังไม่ได้ไปสวัสดิ์ท่านเลย”

“ไอ้ย จะคนตีอะไรเบอร์นี้ ทำเอากูรู้สึกผิดเลยที่ชวนมึงไปแดก
เหล้า”

“ใครเขาจะเหยเหมือนพี่ล่ะ”

“ไอ้ราชา!”

พี่วะ!

“หุบปากไปเลย!”

รอบนี้หลบฝ่ามือพิฆาตไม่พ้น เจ้าของใบหน้าหล่อคมถึงกับหน้า
คะมำไปเลย ราชาลูบหัวตัวเองปลางถอนหายใจ ไม่ได้แสดงท่าทีพร้อม
บวกรหรืออะไร มีแค่สายตาที่บอกว่า ‘พี่ปาย มึงเตรียมตายได้เลย’

“แล้วนี่ทำไมมึงให้ห้องเจ้าฟ้าเขาเก็บของ ทำไมมึงไม่ไปช่วยเขา”

“พี่เรียกผมมาแค่ถ่ายรูป ไม่ได้เรียกมาเป็นแม่บ้าน”

“แล้วมึงรู้จักคำว่าน้ำใจไหม้ซะ จะต้องให้กูบอกมึงทุกอย่างเลยหรือไง”

“รำคาญ”

“ราชา ไม่เอาंना” เจ้าฟ้าริบปรัมเมื่อเห็นว่าการถกเถียงเริ่มบานปลาย “อย่าถือสาราชาเลยครับพี่ปาย เขาก็เป็นแบบนี้แหละ แล้วก็ขยะมีแค่นี้เอง ผมเก็บคนเดียวก็เสร็จแล้ว”

“แต่พี่ไม่ยอมทำให้มือน้อยๆ ของหนูต้องสกปรกนี่ลูก เดี่ยวผิวสวยๆ จะซ้ำหมด”

“ไม่ซ้ำหรอกครับ ขอคุณนะครับที่เป็นห่วง”

“นี่ถ้าไม่ติดว่ามีเมีย จะขอเป็นผัวแล้ว”

ผัวะ!

“เกินไป” ถึงที่ราชาเอาคืนให้คนอื่นหัวเราะใส่

เจษอาศัยจังหวะนั้นเบี่ยงตัวหลบการกอดคอของปายแล้วมาช่วยเจ้าฟ้าเก็บขยะไปทิ้ง และเหมือนจะรู้ว่าน้องต้องห้ามอีกจึงรีบหยิบทุกอย่างไปโยนลงถังขยะ คนตัวเล็กเห็นแบบนี้ก็ได้แต่ยิ้มบางๆ แล้วกล่าวขอบคุณ

“น้องเจ้าฟ้าไปไหนต่อหรือเปล่าครับ จะไปกับพี่ปายหรือเปล่า”

“ไม่ครับ ผมไม่ค่อยถนัดเรื่องตีมเท่าไร” น้องสายหน้าซำๆ

“ปล่อยให้ราชาไปกับพวกพี่เขาดีกว่า ผมว่าจะกลับไปอ่านหนังสือต่อ แล้วก็มึงงานต้องทำตอนเย็นนิดหน่อย”

“พาร์ทไทม์เหอะครับ”

“อือ... แค่นี้คุณแก่นะครับ ไม่น่าจะเรียกว่าพาร์ทไทม์ได้”

ทำหน้าครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยออกไป “แล้วนี่พี่เจษจะกลับบ้านเลยใช่ไหมครับ หรือจะเปลี่ยนใจไปกับพี่ปายต่อ”

“กลับเลยครับ พี่อยากไปไหว้คุณย่า”

“พี่เจษนารักจึงเลยนะครับ คุณย่าจะต้องรักพี่เจษมากแน่ๆ”

“ตั้งแต่พี่เสียแม่ไป ก็มีคุณย่านี่แหละครับที่เลี้ยงพี่มา” ยามพูดถึงคุณย่าแววตาของเจษดูอบอุ่นมากยิ่งขึ้นกว่าตะวันตอนบ่ายคล้อยเสียอีก “ตอนไปอยู่กรุงเทพฯ พี่ก็ไม่ค่อยได้กลับมา หวังว่าท่านจะยังสบายดีอยู่”

“ผมเชื่อว่าท่านต้องสบายดีแน่นอนครับ และจะดีขึ้นอีกเมื่อเจอหน้าพี่”

“เจ้าฟ้า”

“ขนาดผมเองยังรู้สึกดีที่ได้เจอพี่เลย เหมือนกับได้ชาร์จพลังเลยครับ” หัวเราะกลบเกลื่อนแก้มเขิน แต่ถึงอย่างนั้นหน้าแดงๆ ก็เป็นสิ่งที่ปกปิดไม่ได้ พลันเขาก็หลบตาต่ำแล้วพึมพำกับตัวเอง “ไม่คิดเลยว่าจะได้เจอกันอีก ผมดีใจจริง ๆ ที่พี่กลับมา”

“เมื่อกี้้องเจ้าฟ้าพูดว่าอะไรนะครับ พี่ได้ยินไม่ชัดเท่าไร”

“ผม... บอกว่าดีใจที่พี่กลับมาเชียงใหม่”

“อ้อ”

“และผมอยากบอกพี่เอาไว้”

“ครับ?”

“ผม... คิดถึงพี่เจษมากนะครับ”

ถ้อยคำนั้นทำเอาคนฟังถึงกับนิ่งงัน ความตกใจมาพร้อมกับหัวใจที่เต้นไม่เป็นลำดับอย่างบอกไม่ได้ว่ากำลังรู้สึกยังไงกับคำพูดที่ได้ยิน เขาไม่แน่ใจว่าน้องเจ้าฟ้าอำเล่นหรือว่าพูดจริง เพราะน้องใช้หลังมือปิดปากตัวเองหลังพูดจบ ทั้งยังไม่ยอมสบตากัน จึงมองไม่เห็นสิ่งที่ซ่อนไว้ในดวงตา

เคยมีคนบอกว่าดวงตาคือหน้าต่างของดวงใจ หากมองเห็นสิ่งที่ฉายข้างในก็จะรับรู้ได้ว่าคนพูดกำลังคิดแบบไหน

ถึงจะเดาได้จากท่าทาง ทว่าเรื่องพวกนี้ก็มีปัจจัยมาแทรกซ้อนได้ ยิ่งไปกว่านั้น ทำไมน้องถึงใช้คำว่า ‘คิดถึง’ กับคนที่เพิ่งเคยเจอกัน

คำนั้นมันใช้สำหรับคนที่รู้จักกันแต่ห่างกันไปนานไม่ใช่หรือ
 “ทำไมพูดเหมือนว่าพี่หายไปไหนมา” เจษถามกลับ “พี่ว่าพี่ยังไม่ได้เดินไปไหนเลยนะตั้งแต่ที่เราเจอกัน หรือว่าพี่หน้าคล้ายกับคนที่เจ้าฟ้ารู้จักหรือเปล่า”

เขาได้รับคำตอบเป็นรอยยิ้มบาง ๆ ที่ทำเอารู้สึกงูบไหวงในอก ความเศร้าแฝงอยู่บนใบหน้าของอีกฝ่ายคล้ายกับว่าที่เขาพูดไปนั้นเป็นคำต้องห้าม แต่เจ้าฟ้าก็ไม่ได้อธิบายอะไรให้มาก

คนอายุน้อยกว่าเพียงแค่ส่ายหน้าเบา ๆ

“ช่างมันเถอะครับ อย่าใส่ใจเลย” น้องตอบปิด ไม่คลายความสงสัยให้เจษ พลันกลับมายิ้มว่าเรื่องให้เหมือนก่อน “พี่เจษรีบกลับไปหาคุณย่าเถอะครับ ผมก็จะกลับแล้วเหมือนกัน”

เจษหรีตามองน้องเขา

“แล้วพี่เจษมาอย่างไรครับ เอรธมาหรือเปล่า” เพื่อไม่ให้ความฉงนของอีกฝ่ายก่อตัวนาน เจ้าฟ้าจึงเปลี่ยนเรื่องเพื่อให้บรรยากาศดีขึ้น

“เปล่าครับ พี่มาแกร็บ พอลงจากเครื่องบินก็ตรงดิ่งมาที่นี่เลย”

“อ้าว แล้วแบบนี้พี่เจษจะกลับยังไรครับ ให้ผมไปส่งไหม”

“บ้านพี่อยู่ไม่ไกลครับ เดี่ยวเรียกแกร็บแบบเดียวกันก็ถึง”

“แต่วันนี้รถน่าจะติด ถ้านั่งแกร็บอาจจะเสียเงินเยอะ” น้องพิมพ์มาก่อนจะยั้งคิดชั่วครู่ ความเป็นห่วงฉายชัดอยู่ในดวงตาสวยคู่ นั้น “ถ้าพี่เจษไม่รังเกียจ ดิตรถผมไปลงหน้ามหา’ลัยหรือตรงไหนที่ใกล้ ๆ บ้านพี่ก็ได้ นะครับ เพราะถ้าจะเรียกแกร็บผมว่าพี่น่าจะรอนาน”

“รบกวนน้องเจ้าฟ้าชะเปล่า ๆ ครับ น้องต้องรีบกลับไปอ่านหนังสือไม่ใช่หรือ”

“น้องไม่ได้รับขนาดนั้นหรอกครับ น้องอยากไปส่งพี่เจษ”

“หือ...”

“เอ่อ ผมหมายถึงว่า ผมอยากไปส่งเพราะพี่เจษช่วยผมก่อนหน้านี้ แล้วก็ดูแลอย่างดีตอนผมร้องไห้ ผมเลยอยากตอบแทนนะครับ”

คนตัวเล็กกริบแก้ตัวจนสิ้นพันเนื่องจากเปลอแทนตัวเองว่า ‘น้อง’ ไปเสียได้ มันเป็นเรื่องที่แม่เขาสอนไว้ เวลาที่สนิทหรือรู้สึกสบายใจเวลาอยู่กับใครที่โตกว่า เขามักจะแทนตัวเองแบบนั้น

แน่นอนว่าไม่ค่อยมีใครชินไปกับเขา พี่บางคนบอกว่ามันน่าขนลุก ฟังดูไม่เหมือนผู้ชายเท่าไร ถึงเจ้าฟ้าจะไม่เคยคิดเรื่องเพศสภาพหรือความชอบของใคร แต่พอถูกพูดแบบนี้ใสก็อดรู้สึกไม่ดีไม่ได้เหมือนกัน

หลังๆ เขาจึงปรับวิธีการพูดใหม่ให้ดูเป็นผู้ชายมากขึ้น จะได้ไม่ถูกว่ากล่าว การถูกล้อเลียนเป็นเรื่องละเอียดอ่อนสำหรับเขา ต่อให้พยายามไม่คิดเท่าไร ก็เชื่อว่าเขาจะมองข้ามมันไปได้ตลอด คนล่อน่ะไม่คิดอะไรหรอก แต่คนถูกล่อนี่สิที่จดจำ

คำหนึ่งคำสามารถทำลายชีวิตคนหนึ่งคนได้เลยนะ

ทว่าคนส่วนใหญ่ไม่ค่อยคิดอย่างนั้นกันหรอก

“แต่ถ้าพี่ไม่สะดวกก็ไม่เป็นไรนะครับ”

“พี่ก็ได้ดีติดอะไรนะครับ แต่มีข้อแลกเปลี่ยนนิดหน่อย”

“ข้อแลกเปลี่ยนอะไรครับ” น้องขมวดคิ้วใส่

“ไม่มีอะไรมากครับ แค่อยากให้เจ้าฟ้าแทนตัวเองแบบเมื่ออีกครั้งได้ไหม”

“ครับ?”

“ที่แทนตัวเองว่าน้องนะ”

“...!!!”

“ฟังดูน่ารักมากเลยครับ”

น้องเบิกตากว้างเมื่อตัวเองกำลังใจสั้น นานแค่ไหนแล้วที่เขาไม่ได้ยินคนชมเรื่องการพูดสรรพนามแบบนั้น อีกทั้งยังบอกให้เขาพูดซ้ำอีก ทั้งที่ปกติผู้ชายไม่ค่อยชอบกัน

“ถ้ายอมพูดอีกครั้ง เจ้าฟ้าพาพี่ไปส่งที่ไหน พี่ก็ไป”

“อะไรกันครับ น่าอายจะตาย”

“ไม่เห็นน่าอายเลยครับ น่ารักออก” พี่รีบแย้ง ทำหน้าจริงจังใส่น้อง “พี่ไม่ค่อยได้ยินใครแทนตัวเองว่าน้องด้วย ถึงจะจี้จิ้นนิดหน่อย แต่พี่ว่ามันเหมาะกับเจ้าฟ้ามากเลยนะครับ”

“แต่มีคนบอกว่ามันประหลาด แล้วก็ไม่ค่อยเหมือนผู้ชายนะครับ”

“เราก็ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนในสิ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของเรานี่ครับ”

“...”

“เจ้าฟ้าอยากพูดอะไร อยากแทนตัวเองแบบไหนก็แทนไปเถอะครับ ไม่ต้องกลัวใครว่า ใครไม่ชอบก็เรื่องของเขา ถ้ามันไม่ได้สร้างปัญหาให้ใครก็เป็นตัวเองดีกว่า”

คำพูดของพี่เจษเริ่มซึมซาบเข้าไปในหัวใจน้องเขาเช่นเดียวกับมือหนาที่ถือวิสาสะลูบหัวอีกฝ่ายเบา ๆ อย่างเอ็นดูคนอายุน้อยกว่า

“หรือถ้าเจ้าฟ้ากลัวที่จะพูด ก็พูดเฉพาะตอนที่อยู่กับพี่ก็ได้ครับ พี่ชอบตอนเจ้าฟ้าแทนตัวเองแบบนั้นนะ”

“พี่เจษไม่ได้พูดเพื่อให้ผมสบายใจใช่ไหมครับ”

“นั่นก็ส่วนหนึ่งครับ แต่พี่อยากให้เจ้าฟ้าเป็นตัวของตัวเองมากกว่า”

เขาตอบอย่างตรงไปตรงมา “ถ้าเจ้าฟ้าแทนตัวเองว่าน้อง พี่แทนตัวเองว่าพี่เจษ หรือคำที่เจ้าฟ้าอยากให้พูดดีไหม เป็นไค้ดเนมลับระหว่างเราไง”

“ของแบบนั้นเขาไว้ใช้กับแฟนนะครับ ไม่ใช่กับคนที่เพิ่งรู้จัก”

“แต่เจ้าฟ้าเพิ่งบอกว่าคิดถึงพี่นะครับ”

“พี่เจษ...!”

“สงสัยเราสองคนต้องทำความรู้จักกันให้มากขึ้นซะแล้ว”

รอยยิ้มขี้เล่นของพี่ทำเอาน้องอยู่ปากใส่ เขาขอมรับว่าพี่เจษมีวิธีการเข้าหาคนได้น่าสนใจเอามาก ๆ เจ้าตัวดูไหลลื่นไปเสียทุกอย่างจนเจ้าฟ้าอดสงสัยไม่ได้ว่า ตอนอยู่กรุงเทพฯ จะมีคนมาชอบหรือมาเกี่ยวข้องกับตัวมากแค่ไหน

เรื่องมีเพื่อนนะเชื่อว่ามิเยอะอยู่แล้ว แต่เรื่องคนของหัวใจ...
อยากรู้จังว่าตลอดเวลาที่พี่เขาหายไป หัวใจดวงนั้นถูกใครขโมย
ไปบ้างหรือเปล่า

“คิดว่าไง ดิลใหม่ครบน้องเจ้าฟ้า” เจษเล็กคิ้ว หวังว่าน้องจะ
ยอมรับข้อเสนอเล่นๆ ที่เขาสามารถทำให้มันเป็นจริงได้ ถึงอย่างนั้น
พอคิดไปคิดมาก็ไม่รู้ว่าจะเจอกันอีกเมื่อไร แอบกลัวเหมือนกันว่าถ้า
น้องตกปากรับคำไปส่งแล้วต่างคนต่างก็ต้องแยกย้าย อาจจะได้เจอกันอีก

คล้ายถูกล่อวงรู้ความคิด เมื่อเจษเห็นน้องหยิบโทรศัพท์มือถือ
ออกมายื่นให้

รอยยิ้มซุกซนมาพร้อมกับแววตาคาดหวัง พลันน้องก็พูดความ
ในใจ

“ข้อเสนอจะดิลก็ต่อเมื่อเราแลกไลน์”

“นี่...”

“น้องขอไลน์พี่เจษหน่อยนะครับ :)”

เจตจำนงของเจ้าฟ้า 03

คุณย่าสาย

คำถามที่ถูกยิงมาเป็นข้อต่อรองทำเอาเจษหัวเราะเบา ๆ แล้วรับมือถือน้องมาพิมพ์ไอดีไลน์ให้ แอบแปลกใจเหมือนกันที่น้องมีมุมมองสวนกลับ ถึงจะไม่ใช่เรื่องแปลกก็ตาม เพราะใคร ๆ ก็ขอไลน์กันได้ทั้งนั้น ถ้าอีกฝ่ายมีท่าทีพอใจหรืออยากให้

ชายหนุ่มเองก็กำลังคิดว่า หลังจากน้องไปส่งเขาแล้ว เขาอาจจะขอไอดีไลน์น้องติดโทรศัพท์ไว้ เผื่อว่าวันไหนว่างจะได้ชวนออกไปกินข้าวพูดคุยกันไง

มันก็ถือเป็นเรื่องที่ดีนะ การมีเพื่อนใหม่เนี่ย

“จะไปยัง” ราชานหันมาถามหลังจากตบตีกับปายเสร็จแล้ว “เดี๋ยวแวะไปเอาซีตอีก”

“อืม ไปสิ แต่เดี๋ยวไปส่งพี่เจษก่อนนะ แล้วค่อยไปเอา” เพื่อนสนิทของราชานหันไปมองคนข้าง ๆ

หน้าหนึ่ง ๆ ของเจษนั้น ไม่อาจบอกได้เลยว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ มีหน้าซำยังเหมือนจะหาเรื่องอีก ติดแค่ว่าเจษไม่ใช่พวกที่หัวร่อนง่ายหรืออะไรทำนองนั้น

อีกอย่าง ใช่ว่าเขาไม่เคยเห็นคนหน้าหนึ่งแต่ความจริงไม่มีอะไร

ในใจเสียเมื่อไร หนึ่งในเพื่อนเขาก็เป็นคนประเภทนี้เหมือนกัน ต่างกันตรงที่มนุษย์ปลืมนั้นเป็นพวกที่ปากร้ายมากกว่า และไม่ค่อยพูดจาพรั่าเฟ้อ เว้นแต่จะด่าพวกเดียวกัน แต่ตอนนี้ระวังปากระวังคำมากขึ้นเนื่องจากแฟนตัวเองขอไว้ ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้ลดทอนความโหดกับความขี้รำคาญออกไป แค่ไม่แสดงให้คนโปรดเห็นก็เท่านั้นเอง

เพื่อนกับแฟนมันคนละสถานะกันนี่เนอะ

“ให้เขานั่งหลังนะ”

“ได้สิ ไปครับพี่เจษ”

“โอเคครับ” เจษยิ้มบาง ๆ แล้วเดินไปบอกลาพวกอรุณพี่

ปายยังคงคะยั้นคะยอให้เจษไปตี๋มด้วยกัน แต่เสียดายที่คุณย่าโทร. มาพอดี เจษจึงมีข้ออ้าง ส่วนเจ้าฟ้าหลังจากเดินไปล้างมืออีกครั้งก็กลับมายกมือไหว้ลาทุกคนที่รู้จัก ส่งยิ้มหวานปิดท้ายเป็นการขอให้พี่ ๆ อกภัยให้เพื่อนรักของเขาที่ดูไม่เคารพใครสักคน ดินเหนียวที่ยังยกมือไหว้บ้าง ละไว้แค่พี่ปายเจ้าของงานเท่านั้น

เห็นที่จะต้องอบรมราชาเสียบ้าง ทำไมทำตัวไม่น่ารักเลยนะ

“เชิญครับพี่เจษ”

“ขอบคุณครับน้องเจ้าฟ้า” เจษพูดเบา ๆ ตอนน้องเปิดประตูตอนหลังรถให้นั่ง อันที่จริงเจษนึกว่าน้องจะให้นั่งข้างกันเพราะเดียวเขาก็ลงแล้ว และมันสะดวกกว่า ทว่าราชากลับเดินไปนั่งข้างคนขับราวกับว่าตรงนั้นเป็นที่ประจำของตน กลายเป็นว่าตอนนี้เจ้าฟ้าไม่ต่างกับคนขับส่วนตัวเลย

พอขึ้นมานั่งในรถ สิ่งที่เจษเห็นอย่างแรกคือความสะอาดและข้าวของที่จัดเป็นระเบียบ มีหนังสือวางเรียงกันอยู่บนเบาะหลังสองสามเล่ม ล้วนเป็นหนังสือเรียนของคณะแพทยศาสตร์ทั้งนั้น นอกจากนี้ยังมีตุ๊กตาแฮมสเตอร์วางอยู่ตรงกลาง ไม่นับใจว่าคนแถวนี้เอาไว้ใช้หนุนนอนหรือแค่ใช้รองแขนกันแน่

และอีกอย่างที่เขารับรู้คือกลิ่นหอม ๆ ที่ลอยอบอวลอยู่ในรถ

เท่าที่สังเกตมันไม่ใช่กลิ่นน้ำหอมที่ใช้ปรับอากาศ แต่น่าจะมาจากคนขับรถที่ทิ้งตัวลงนั่งประจำที่ เจ้าฟ้าปรับอุณหภูมิแอร์และปรับองศาของช่องแอร์ให้ความเย็นกระจายมายังด้านหลังเพื่อให้ถึงคนพี นั่นทำให้ลมพัดกลิ่นจากเจ้าตัวมาด้วย

เจษไม่แน่ใจว่าเป็นน้ำหอมยี่ห้อไหน เขาไม่สันทัดเรื่องนี้ รู้แต่ว่ามันหอมมาก ไม่ได้หอมจนฉุน แต่เป็นกลิ่นที่พอสูดดมแล้วรู้สึกสบายใจเป็นบ้า

ตอนอยู่ข้างนอกคนเยอะ เขาจึงไม่รู้ว่ามีกลิ่นน้ำหอม แต่ตอนนี้มีแค่พวกเขา... จึงได้รู้ว่า...

น้องตัวหอมมาก

“พีจะไปลงที่ไหน”

“อะ... ครับ อะไรนะครับ” เพราะมัวแต่เพลินกับน้ำหอมจึงไม่ทันฟังในสิ่งที่ราชาถาม น้องเขาเลยหันมามองหน้า เลิกคิดว่าใส่เป็นเชิงบอก ว่า... ผมจะไม่พูดซ้ำนะ ต่อให้พีจะไม่ได้ยิน “อ้อ พีลงตรงป้ายรถเมล์ ถัดจากป้ายมหา’ลัยไปก็ได้ครับ ยังไงก็ต้องนั่งรถแดงต่อไปเองอยู่แล้ว”

“ก็ดี พวกผมจะได้รีบกลับกัน”

“ราชา ไม่น่ารักเลย” เจ้าฟ้าปรามตอนสตาร์ทเครื่องแล้วค่อย ๆ ขับรถออกจากที่จอด “ขอโทษแทนเพื่อนผมด้วยนะครับ เขาเป็นคนแข็ง ๆ แบบนี้แหละ”

“ไม่เป็นไรครับ” เจษตอบอย่างไม่ใส่ใจนัก บอกแล้วไงว่าเขามีภูมิด้านทานเรื่องนี้ “ว่าแต่... เราสองคนเรียนคณะเดียวกันหรือ เห็นสนิทกัน”

“ใช่ครับ พวกเราเรียนคณะเดียวกัน” เจ้าฟ้าพยักหน้าพร้อมมองพี่เขาผ่านกระจกมองหลัง “แล้วก็เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก ๆ ด้วยครับ”

“นี่เอง” คนร่างสูงพยักหน้า “ดีจังเลยนะครับ มีเพื่อนที่โตมาด้วยกันและเรียนที่เดียวกัน”

“ราชาคอยช่วยผมเวลาตามคนอื่นไม่ทัน ถึงจะดูกระด้างไปบ้าง

แต่เขาก็เป็นเพื่อนที่ดีเลย”

“อวยเก่ง”

“เราพูดจริง” เจ้าฟ้าอยู่ปากใส่เพื่อน ไม่ทันสังเกตเลยว่าคนข้างหลังเ็นดูแค่นั้น ส่วนคนเพื่อนนะนั่งกอดอกมองออกไปนอกหน้าต่างคล้ายไม่สนใจ “ว่าแต่... ถ้ามได้ไหมครับว่าพี่เจษกลับมาคนเดียว หรือว่ามีเพื่อนมาด้วย”

“พี่กลับมาคนเดียวครับ พวกเพื่อนที่บ้านอยู่กรุงเทพฯ กันหมด”
น้องพยักหน้ารับ...

“เห็นพวกมันบอกว่าจะมาเที่ยวบ้านพี่กันนะ แต่ไม่รู้ว่าจะมาเมื่อไหร่”

“แล้วพี่เจษจะอยู่นานไหมครับ หรือแค่มาพักผ่อน”

“ก็อยู่จนกว่าจะมีประกาศให้ไปรับปริญญา นะครับ แล้วค่อยหางานทำ”

“อย่างพี่เจษคงมีคนจองตัวเยอะเลยใช่ไหมครับ”

“ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ” เจษยิ้มจนตาหยี “ไม่รู้ว่เพราะอะไรในใจของเขาถึงบอกว่าชอบคุยกับเด็กคนนี้นัก ไม่นั่นว่าอาจเป็นเพราะรอยยิ้มแสนน่ารัก หรือคำพูดชวนให้อารมณ์ดีก็เป็นได้ หรือไม่ก็อาจจะทั้งสองเหตุผล

ยิ่งไปกว่านั้น น้ำเสียงของน้องกีน่าฟัง ไม่แปลกใจเลยที่มีคนอยากเข้าหาน้องมากขนาดนี้

บทสนทนาเงียบไปช่วงหนึ่ง เนื่องจากไม่มีใครคิดหัวข้ออะไรอีก เจ้าฟ้าเองก็ตั้งใจขับรถ เวลานี้คนเยอะจึงจะสายตาจากถนนไม่ได้ ส่วนราชาก็นั่งเล่นโทรศัพท์ ชวนเพื่อนคุยบ้าง แต่ไม่ค่อยหันไปคุยกับรุ่นพี่ด้านหลังเท่าไร ซึ่งไม่ใช่เรื่องแปลกหรอก คนไม่รู้จักกันจะให้คุยเล่นเหมือนสนิทกันมานานก็ไม่ได้

เจษก็ไม่ใช่คนที่จะเปิดใจรับใครง่าย ๆ เหมือนกัน

“จอดตรงนี้ก็ได้อรับ เดี่ยวพี่นั่งรถแดงไม่ก็เรียกแกร็บต่อเอง”

“ได้ครับ” น้องรับคำตอนพีซี้ที่ป้ายรถเมล์

เจ้าฟ้ากับราชาต้องกลับไปห่ออีก เพราะมีสรูปงานที่พวกเขาต้องทำกัน เจษจึงเลือกที่ลงใกล้ ๆ พวกน้องจะได้ไม่เสียเวลามากนัก อีกอย่าง บ้านเขาอยู่ไม่ไกล จริง ๆ ออกมาหารถเองก็ได้ ถ้าไม่ติดว่า น้องอยากมาส่ง

“พีเจษยื่นรอรถคนเดียวได้ไหมครับ ให้ผมอยู่รอเป็นเพื่อนไหม”

“พีเขาไม่ใช่เด็กอนุบาลไหม”

“เราแค่เป็นห่วง ราชาอย่าขัดเราสิ” เจ้าฟ้ายื่นคิ้วใส่เพื่อนตัวเอง ที่ขัดจังหวะ และนั่นก็เรียกรอยยิ้มเอ็นดูจากคนที่ได้ไม่ยาก

“ไม่เป็นไรครับน้องเจ้าฟ้า พี่รอรถคนเดียวได้สบายมาก” เจษตอบกลับ “เจ้าฟ้าไปเถอะครับ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ไว้ถึงบ้านแล้ว พี่ไลน์บอก”

“นี่แลกเปลี่ยนกันด้วย?”

“ก็แค่แลกเปลี่ยนเอง แลกหออราชา” เจ้าฟ้ากะพริบตาปริบ ๆ ตอนที่เพื่อนสนิทหันมาเลิกคิ้วใส่ ราชาดูเหมือนสงสัยว่าทำไมเพื่อนตัวเองถึงให้ไปง่าย ๆ คงเพราะไม่ได้ยินบทสนทนาก่อนหน้านี้ที่พวกเขาสองคนคุยและแลกเปลี่ยนไอดีไลน์กัน

แน่นอน พอถูกถามกลับราชาก็เลือกไหวไหล่

“ไวไฟ”

“อะไร”

“อ้อยแก่ง”

“เดี๋ยวเถอะ” เจ้าฟ้าตีแขนเพื่อนเบา ๆ พลังสายหน้าอย่าง หงุดหงิด ใบหน้าของเด็กที่สวมหมวกนิสสัยไม่ดีทำเอาเจษต้องบันทึกลงในความทรงจำ “งั้นผมไปก่อนนะครับพีเจษ ดูแลตัวเองด้วยนะครับ”

“ได้ครับน้องเจ้าฟ้า น้องเองก็ขับรถกลับตี ๆ นะ”

“ครับ”

“แล้วก็อย่ามัวแต่ทะเลาะกับเพื่อนล่ะ”

“ไม่ได้ทะเลาะ นี่เขาเรียกว่าคุยกัน” ราชาแก้ให้ “ไม่ได้สนใจ
คนด้านข้าง “ถ้าทะเลาะคือไม่คุยกัน”

“เราเหนื่อยที่ต้องขอโทษแทนราชาแล้วนะ”

“ไม่ได้ขออภัยหน่อย”

“เฮ้อ” เจ้าฟ้าถอนหายใจ ไม่นานก็หันไปส่งยิ้มให้เจษ “พี่เจษ
ไปรอรถที่ป้ายเถาะครับ เอาไว้... ผมจะไลน์ไป”

“พี่จะรอตบไลน์นะครับ” คนร่างสูงยิ้ม “อย่าลืมมองทางตอน
ขับรถด้วยนะ”

“มันคงมองหรวอก หยอดชะขนาดนี้”

“อะไร...”

“ผมว่ามันคงอยากมองแต่หน้าพี่มากกว่า”

“ทำไมล่ะครับ หน้าพี่มีอะไรติดหรวอ”

จบประโยคของราชา เจษก็รีบถามกลับ ยกมือขึ้นจับหน้าตัวเอง
ราชาเลิกคิ้วใส่เป็นเชิงถามว่า... พี่แน่ใจนะว่าเข้าใจแบบนั้น
เพราะเขาคิดว่าอีกฝ่ายไม่น่าใส่ใจถึงขั้นดูไม่ออกหรือไม่เข้าใจในสิ่งที่เขา
เพิ่งบอกไป ถ้าเป็นแบบนี้จริง ๆ ก็เท่ากับว่าเขาประเมินผู้ชายคนนี้
สูงเกินไป

คงจะเป็นพวกโง่เรื่องความรัก

“อย่าไปฟังที่ราชาพูดเลยครับ ราชาก็ชอบหลอก ผมว่าพี่เจษ
ไปรอรถเถาะครับ เดี่ยวจะพลาดรถเอา” พอเห็นพี่เขาเข้าใจไปอีกแบบ
เจ้าฟ้าก็รีบเปลี่ยนเรื่อง พยายามกลบเกลื่อนเพื่อจะให้ความลับของ
ตัวเองยังคงอยู่ต่อไป และไม่ลืมยกมือไหว้พี่เจษอย่างเรียบร้อยเป็นการ
ลากันไป “สวัสดิ์ครับพี่เจษ”

“อือ... ครับ ไว้เจอกันใหม่นะ”

รุ่นน้องยิ้มอ่อนแล้วรอฟีปิดประตูรถ พอเช็คความเรียบร้อยแล้ว
พบว่าไม่มีอะไรตกหล่นก็รีบขับรถออกมาจากตรงนั้น เมื่อมองผ่าน
กระจกมองหลังก็ยังเห็นพี่เขามองมาคล้ายจะรอส่งกัน กระทั่งพื้น

สายตาก็มานั้นแหละ เขาถึงได้เอื้อมมือไปหยิกราชา

“โอ๊ย! หยิกทำไมเนี่ย เจ็บนะเจ้าฟ้า”

“ก็ทำไมราชาไปพุดแบบนั้นล่ะ ถ้าพี่เขาคิดมากขึ้นมาจะทำไง”
เจ้าฟ้าย่นคิ้วไล่ อดเคืองไม่ได้เพราะเพื่อนปากเปราะ “เราไม่อยากจะให้พี่เขารู้สึกแย่”

“ดูทรงแล้วพี่เขาคงไม่รู้รู้สึกแย่หรอก หยอดชะขนาดนั้น”

“พี่เขาก็แค่อัธยาศัยดีต่างหาก และไม่ต้องมาเปลี่ยนเรื่องเลยนะ
ราชาทำเราโกรธ”

“จะโกรธทำไมเจ้าฟ้า เราก็แค่พุดให้พี่มันคิด”

“แต่เราไม่...”

“โอกาสมาถึงทำไมยังนั่งอยู่อีก คิดจะสวมบทเป็นรุ่นน้องที่แสน
ดีจนกว่าเขาจะมีแฟนหรือ”

คำพุดนั้นทำเอาคนขับรถชะงัก ดีที่รถติดไฟแดงพอดีจึงหันมา
คุยกับเพื่อนสนิทได้

“อุตส่าห์รอเขามาเป็นชาติ เมื่อถึงเวลาเดินหมากดันไม่เดิน หรือ
ว่ามัวแต่เงินที่พี่เขากลับมา มันไม่ทันหรือกนะ จะบอกให้”

“แต่การชอบใครสักคนมันก็ไม่ได้แปลว่าต้องพุงชนตลอดเวลา
ไม่ใช่หรือไง” เจ้าฟ้าปราชัยเสียงอ่อน “อีกอย่าง พี่เขาก็จำเราไม่ได้ เรา
ก็ไม่ต่างจากคนแปลกหน้าสำหรับเขาหรอก”

“แล้วรู้ได้ไงว่าเขาจำไม่ได้ ลองถามเขาแล้วหรือ”

คนตัวเล็กกว่าเงียบไป

“ถ้ายังไม่ได้กระตุ้นความทรงจำเขาหรือถามไปตรง ๆ ก็อย่าเพิ่ง
ด่วนสรุปว่าเขาจำไม่ได้”

“ต่อให้เขาจำได้ เขาก็ไม่ได้ชอบเราใหม่”

“เจ้าฟ้า”

“เราก็แค่เด็กที่เขาเคยช่วยไว้”

“...”

“เราเป็นแค่นั้นในเศษเสี้ยวความทรงจำของเขา”

หลังจากรถของเจ้าฟ้าเคลื่อนไปแล้ว เจษก็เดินมาขึ้นรถรอที่ป้ายรถประจำทาง ใช้เวลาไม่นานแท็กซี่สี่คนคนหนึ่งก็ผ่านมาให้เขาเรียกใช้บริการ ถือว่าเป็นโชคดีที่เขาไม่เจอคนขับที่อ้างว่าต้องไปส่งรถหรือแก๊สหมดอะไรทำนองนั้น ที่สำคัญมากกว่าโชคดีคือเชียงใหม่หาแท็กซี่ยากมาก ยากเหมือนจังหวัดนี้ไม่มีแท็กซี่อย่างไอย่างนั้น ถ้าไม่นั่งรถแดงหรือเรียกแกร็บก็คงไม่ถึงบ้านกัน เพราะฉะนั้นการที่มีแท็กซี่หลงมาทางนี้ถือว่าโชคดีมากนัก เจษจึงรีบบอกปลายทางแก่ลุงคนขับที่แก่กว่าลุงแกร็บคันแรกที่เขานั่งไปมหาวิทยาลัย

ที่น่าสนใจคือทั้งรถเต็มไปด้วยของขลัง ทั้งตะกรุด หิ้งพระเล็ก ๆ ไหนจะยันต์ต่าง ๆ ที่ให้ความรู้สึกเหมือนอยู่ในสำนักหมอมือเคลื่อนที่มากกว่ารถให้บริการ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่มีสิทธิ์พูดอะไรมากหรืออแค่หวังว่าหลวงพ่อกองคี่ในนี้จะพาเขาไปถึงบ้าน

ใช้เวลาไม่นานเกินกว่าที่เขาคิดไว้ ในที่สุดเจษก็มายืนอยู่หน้าบ้านที่หลังไม้ใหญ่ๆ รั้วสีขาวมีป้ายเลขที่บ้านติดไว้ รวมถึงแผ่นป้ายสีทองที่บอกให้รู้ว่านี่คือบ้านของใคร

‘บ้านย่าสาย’

“ทำป้ายใหม่แล้ว” เจษพูดเสียงแผ่ว คล้ายยิ้มเมื่ออ่านป้ายจบ ตอนเขายังอยู่ที่นี้ป้ายนี้ยังเป็นไม้ทาสีอยู่เลย วันเวลาผ่านไป เขาเดาว่าสีมันคงซีด หรือไม่ก็ชำรุด ถึงได้เปลี่ยนเป็นป้ายเหล็กสีทองคำ มีตัวอักษรสีดำเห็นเด่นชัด

ถ้าถามว่าทำไมจะต้องติดชื่อป้ายนี้นะหรือ...

เมื่อก่อนคุณย่าสายเคยเป็นครูสอนภาษาไทย ตอนนั้นป้ายก็เขียนว่า ‘บ้านครูสาย’ นะ ทว่าพอเกษียณจึงเปลี่ยนเป็น ‘ย่า’ ก็ถือว่าน่ารักมาก เวลาใครฝากของมาก็จะบอกว่าฝากให้บ้านย่าสาย

แอดดด...

ประตู่ใหญ่หน้าบ้านถูกเปิดออก เจษภวาดตามองไปทั่วโรงรถที่ว่างเปล่า ดูเหมือนว่าคุณพ่อจะยังไม่กลับมา แสดงว่าคุณยายอยู่กับแม่บ้านเท่านั้น แต่พอมองชั้นวางรองเท้ากลับพบแค่คู่เดียว เขาจึงต้องเปลี่ยนความคิดใหม่

“คุณย่าอยู่คนเดียวหรือเนี่ย เหงาแย่เลย” เจษภพิมพ์ รีบถอดรองเท้าแล้วเปิดประตูตัวบ้านเข้าไป เขาหลีกเลี่ยงการกดออกเนื่องจากเวลานี้คุณย่าน่าจะนอนพักอยู่ในห้องนอนหรือไม่ก็โซฟาที่ชั้นล่าง ไม่รู้ว่าย่างชอบเปิดโทรทัศน์ช่องรายการทำอาหารไว้หรือเปล่า

เวลาเห็นเขาทำก็อยากทำบ้าง เสียดายที่ช่วงหลัง ๆ ทำไม่ได้ เพราะคุณหมอสั่งห้ามกินอาหารรสจัด คุณพ่อเองก็เอาแต่ทำงานกว่าจะกลับถึงบ้าน คุณย่าคงขึ้นไปนอนแล้วมั้ง และคุณพ่อคงกินข้าวจากข้างนอกมาแล้วเป็นการตัดปัญหา

“คุณย่าครับ อยู่หรือเปล่า” หลานชายส่งเสียงถาม “ผมเจษนะครับคุณย่า”

เงี้ยวฟัง รอคารตอบรับ ระหว่างนั้นก็สำรวจบ้านที่ไม่เปลี่ยนไปมากนักในความทรงจำ โดยเฉพาะภาพครอบครัวที่แขวนอยู่บนผนังในภาพถ่ายแสงงดงามนั้น...

ภาพของแม่เขายังคงเด่นชัดเสมอ

“ตาเจษ?”

“คุณย่า”

“ตาเจษ ตาเจษกลับมาแล้ว”

“ระวังครับ” ชายร่างสูงรีบวิ่งเข้าไปจับตัวผู้อาวุโสกว่า ทันทีที่เห็นหน้าเขา คุณย่าก็รีบตรงดิ่งมา ไม่ได้สนใจแผลผ้าตัดเขาเลยสักนิด มือเหยี่ยวจับแขนหลานชาย ก่อนจะโผเข้ากอดด้วยความยินดี “คุณย่าครับ วิ่งแบบนี้เดี๋ยวจะล้มเอานะครับ คุณย่าเพิ่งผ่าเข้ามาด้วยไม่ใช่หรือ”

“ช่างเข้ามันก่อนเถอะ ย่าคิดถึงเจษเหลือเกินลูก” ย่าตอบแล้ว

ผลออกมาจับหน้าหลานชาย ดวงตาสีน้ำตาลคล้ำสะท้อนภาพหลานรักเพียงคนเดียวพร้อมแวตใจ “นานแค่ไหนแล้วที่ย่าไม่ได้เจอหลาน เจษโตขึ้นมากเลยนะลูก”

เจษระบายยิ้ม

“ยิ่งโตยิ่งเหมือนสายพิณ โดยเฉพาะดวงตาคู่นี้” ปลายนิ้วเหยียวย่นไล่ที่ใต้ตาเขาเบา ๆ “ย่าเหมือนกำลังมองหน้าสายพิณอยู่เลย”

“คุณย่า” คนเป็นหลานเรียกเบา ๆ สายพิณที่ว่าคือแม่ของเขาที่เสียชีวิตไปเมื่อหลายปีก่อน ท่านประสบอุบัติเหตุตอนขับรถกลับบ้าน เป็นภาพความทรงจำเลวร้ายที่สุด เขาจำได้ว่าตอนนั้นคุณย่าถึงกับทรุดจนต้องเข้าโรงพยาบาล ท่านรักลูกสะใภ้คนนี้นัก เพราะแม่ของเจษเป็นลูกของเพื่อนสนิทท่าน

ตายายของเจษก็เสียชีวิตไปนานแล้ว ตอนนีเขากำลังเหลือเพียงย่ากับพ่อเท่านั้น

และความทรงจำเลือนราง... หากถูกตอกย้ำก็จะชัดเจน

“ขอโทษที่ผมไม่ค่อยได้กลับมาซะครับ” เจษพูดเสียงแผ่ว ก่อนจะก้มลงกราบเท้าคุณย่าเป็นการแสดงความสำนึกผิด “ผมขอโทษที่ทิ้งให้คุณย่าอยู่คนเดียว ทำให้คุณย่าต้องเหงา”

“ย่าเข้าใจว่ามันเป็นหน้าที่ของเรา ย่าไม่ได้โกรธเจษเลยนะลูก” ลูบหลังสลับกับลูบหัวหลาน จากนั้นก็จับมือ ตบเบา ๆ แล้วบอกให้เขายืนขึ้น

เจษพาคุณย่าไปนั่งบนโซฟาประจำของท่าน และเป็นอย่างที่เขาคาดการณ์ คุณย่ายังคงเปิดช่องรายการทำอาหารทิ้งไว้เช่นเคย

“เห็นพ่อเขาบอกว่าเจษกลับมาอยู่ที่นี่ รอรับปริญญาใช่ไหม”

“ใช่ครับ” ขานรับพร้อมกับพยักหน้า “อาจจะลงไปกรุงเทพฯ บ้างเพื่อจัดการเรื่องเอกสาร แต่ผมจะอยู่ที่นี้จนกว่าจะรับปริญญา”

“แล้วพวกเพื่อนล่ะ มาด้วยกันไหม”

“เสือกับป्ली่มไม่ได้มาครับ พวกเขาติดธุระนิดหน่อย” หลิกเสียง

การบอกว่า ‘ติดแฟน’ จะได้ไม่ดูแค้นในสายตาของผู้ใหญ่ “แต่เห็นเสีย บอกว่าถ้าว่างจะขึ้นมาเยี่ยมคุณย่าเหมือนกัน”

“ดีจัง ย่าจะได้ทำน้ำพริกให้กิน คราวนี้จะทำให้เผ็ด ๆ เลย ปลื้ม จะได้ไม่บ่นว่าจืดอีก”

“น้ำพริกฝีมือคุณย่าไม่เคยจืดหรอกครับ ผมว่าคุณย่าทำแบบไหน ก็อร่อยหมด”

“ปากหวานเขี้ยวหน้าตาเฉย อยู่ที่นั่นปากหวานกับสาว ๆ แบบนี้ หรือเปล่า”

เจษไม่ได้ตอบ ทำเพียงแค่อึ้งขำ

“นี่ย่านึกว่าหลานจะพาแฟนมาด้วย เห็นพ่อบอกว่าเพื่อนมีแฟน กันหมดแล้ว”

“ถ้าผมมีแฟนแล้วใครจะดูแลคุณย่าล่ะครับ”

“ไม่ต้องห่วงย่าหรอกน่า ย่าก็คงอยู่ได้อีกไม่นาน” ย่าตอบ เป็น คำพูดประจำที่เจษได้ยินคนรุ่นนี้พูดกันบ่อย ๆ “แต่ก่อนตายย่าก็อยาก เห็นคนมาดูแลเจษนะลูก ย่าไม่อยากจะให้เจษอยู่คนเดียว ย่ากลัวเจษ เเหงา”

“ผมไม่เหงาหรอกครับ ผมมีคุณย่าแล้วนี่ไง” เขาทิ้งตัวลงนั่ง บนพื้น เออคางเกยขาคุณย่าและจับมือท่านมาหอม แปกเหลือเกิน ที่ได้กลิ่นมะลิจากมือนี้ทุกครั้ง รวากับคุณย่าตื่นมาจากสวนมะลิอย่างไร อย่างนั้น บางที่ท่านอาจเพิ่งไปร้อยพวงมาลัยมา

ท่านชอบร้อยพวงมาลัยไหว้พระ ยิ่งวันพระใหญ่จะร้อยหลาย พวงเพื่อเอาไปถวายพระที่วัด

“แค่นี้คุณย่า ผมก็ไม่ต้องการใครแล้วครับ”

“จริง ๆ เลยนะตาเจษเนี่ย”

หลานชายหัวเราะตอนถูกคุณย่าบีบจมูกด้วยความมันเขี้ยว

“ถ้าใครเข้ามาในชีวิตก็อย่าปิดประตูหัวใจเชียวนะ ถ้าหาไม่ได้ ให้มาบอกย่า เดี่ยวย่าหาให้”

“คุณย่าจะเป็นแม่สื่อให้ผมเหรอกครับ ทำไมคุณย่าเก่งจัง”
 “ถ้าเพื่อให้หลานมีแฟน ย่ายอมทำ ย่าจะไม่ยอมให้เจษอยู่ลำพัง
 ...”

Rrr!

“อือ...” ยังไม่ทันที่คุณย่าจะได้บอกเจตจำนงของตัวเองจบ จู่ ๆ
 มือถือที่วางไว้บนโต๊ะก็มีเสียงดังลั่น คุณย่าจึงเอื้อมมือไปหยิบ ระบาย
 ยิ้มน้อย ๆ เมื่อเห็นชื่อที่ปรากฏขึ้นมา

นาทีนั้นเจษหรีตา แปลกใจเมื่อคุณย่าเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน
 เคล้ากับความอบอุ่นให้แก่คนปลายสาย

“ยาร์ับโทรศัพท์แบบหนึ่งนะลูก คุณหมอโทร. มา”

“คุณหมอเหรอกครับ”

“พ่อเขาจ้างให้มาดูแลย่าน่ะ แต่ก็ยังเรียกคุณหมอเต็มปากไม่ได้
 หรอกนะ”

“อ้าว ทำไมล่ะครับ”

“ก็เพิ่งจะอยู่ปีหนึ่งนี่นา”

“...”

**“แต่น้องเขาน่ารักและดูแลย่าดีมากเลยนะ วันนี้ย่าก็ชวนเขา
 มา จะได้ทำความรู้จักกับเจษไว้ไง”**

“ดูคุณย่าจะชอบเขามากเลยนะครับ ผมอยากเห็นแล้วสิว่าเขา
 เป็นใคร”

“งั้นย่าจะเร่งเขาให้ เราจะได้เจอกันเร็ว ๆ”

เจษยิ้มช้า สายหน้าคล้ายเอ็นดูคนที่อายุมากกว่าเขาหลายรอบ
 เขาอาศัยจังหวะที่คุณย่ารับโทรศัพท์ ขออนุญาตเอากระเป๋าขึ้นไปเก็บ
 บนห้อง จะได้ไม่เสียเวลา ทั้งยังอยากดูว่าภายในห้องนั้นมีอะไร
 เปลี่ยนแปลงไปบ้างไหม

บนชั้นสองได้ยินเสียงคุยโทรศัพท์ที่ไม่ชัดนัก แม้จะเปิดประตู
 ห้องนอนไว้ก็ตาม สองเท้าพาเจษมายืนอยู่ในห้องที่เขาใช้เป็นทีนอน

แล้วฟังนิทานที่แม่เคยเล่า จำได้ว่าแม่จะกอดเขาไว้ ห่มผ้าและแอบหอมหน้าผากตอนเขาหลับ

เราจะนอนด้วยกันบนเตียงนี้ และบางที่พ่อก็เล่นกีตาร์ให้เขาฟังใช้ เมื่อก่อนพ่อชอบเล่นกีตาร์มาก เขาจึงได้รับอิทธิพลมากระทั่งวันที่แม่จากไป กีตาร์ตัวนั้นก็ถูกเก็บลงกระเป๋า วางฝังไว้ข้างหน้าต่าง

“ยังอยู่ที่เดิม” เจษพูดกับตัวเองพลางมองกระเป๋ากีตาร์ตัวเก่ง ลูบไล้มันและระลึกถึงอดีตแสนหอมหวานที่กลายเป็นสีจาง ๆ เนื่องจากเวลาผ่านมานานมากแล้ว พ่อพูดชิปกระเป๋า ก็พบกับกีตาร์โปร่ง สายมันขึ้นสนิมหมดแล้วเพราะไม่มีใครดูแลให้

เขาเองก็หันไปเล่นเบส เสียหายที่ไม่ได้เอากลับมาด้วย เพราะกลัวจะลำบากเวลาเดินทาง นี่ก็ฝากให้เสื่อคอยทำความสะอาด แต่ไม่หวังอะไรกับคนแบบนั้นมากหรอก ขอแค่กลับไปแล้วไม่เจอคราบอะไรแปลก ๆ ก็แล้วกัน

รายนั่นยิ่งหลงเมียบ ชอบเล่นอะไรพิเรนทร์อยู่ด้วย
ต๊ับ!

กระเป๋าสะพายถูกวางลงบนพื้น เจษทิ้งตัวลงนั่งบนเตียงที่ยังคงสะอาดสะอาดไม่ต่างกับตอนที่ยังอยู่ที่นี้ เดว่า คุณย่าหรือไม่ก็คุณพ่อ คงให้คนมาทำความสะอาด ข้าวของทุกอย่างก็ไม่ถูกเคลื่อนย้ายไปไหน เสื้อผ้าของเขาที่แขวนไว้มีกลิ่นหอมเหมือนซักใหม่ บางตัวที่เก่าและมีรอยขาดก็ถูกเย็บซ่อม

ฝีมือคุณย่าแน่นนอน ขนาดปลอกหมอนยังถูกเย็บใหม่เลย

“คุณย่าจะใส่ใจเกินไปแล้วนะครับ” ชายร่างสูงยิ้ม รู้สึกดีที่มีคนรักเขามากขนาดนี้ แม้เขาจะอยู่ไกลแสนไกล ถึงจะมีโทรศัพท์ช่วยคลายความคิดถึง แต่มันก็ไม่ดีเท่าการได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกัน และอย่างที่เขາบอก คุณพ่อต้องทำงานจึงมักปล่อยให้คุณย่าเหงา แม้จะเป็นภาระหน้าที่ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ก็ตาม

เจษหวังว่าช่วงเวลาที่เขากลับมาจะช่วยให้คุณย่ารู้สึกดีขึ้นได้บ้าง

ถึงท่านจะไม่เคยเรียกร้องสักครั้ง แต่มันก็ดีกว่าการละเลยท่าน
“ยังอยู่หรือเปล่านะ” เจษหิบบำแล้วลุกขึ้นไปเปิดตู้เสื้อผ้า ดัน
เสื้อไปมาพาลางมองด้านล่างเพื่อหาของสำคัญของตัวเอง ภาวนาให้
มันยังไม่ถูกทิ้งไป และคำภาวนาของเขาก็เป็นจริง เจษหิบบกล่องสีน้ำ-
ตาลเก่า ๆ ไบหนึ่งออกมา ก่อนจะไปฝุ่นที่เกาะอยู่บนกล่องไบนั้น

มองผิวเฟินมันก็แค่กล่องใส่เอกสารเก่า ๆ ที่ไม่น่าสนใจ ไม่มี
ตัวอักษรอะไรเขียนไว้แม้แต่ตัวเดียว

“ค่อยยังชั่ว” ถอนหายใจอย่างโล่งอก “นึกว่าจะถูกโยนทิ้งไป
ซะแล้ว”

มือหนาเปิดฝากล่องออก ฝุ่นละอองฟุ้งไปในอากาศ แสดงให้
เห็นว่ามีแค่สิ่งนี้ที่ไม่ได้รับการทำความสะอาด ซึ่งก็ไม่แปลก เพราะนี่
คือของสำคัญที่เขาไม่อนุญาตให้ใครหยิบฉวยทั้งนั้น ถ้าถามว่ามัน
สำคัญขนาดไหน จะบอกไว้ว่ามันคือที่ที่เขาใช้เก็บความทรงจำ

ตั้งแต่รองเท้าเล่นบอลคู่แรก ปีกกีตาร์ที่แม่ซื้อให้ ของขวัญ
วันเกิดที่น่าดีใจ

ม้วนฟิล์ม... เคียงข้างกล่องฟิล์มที่สภาพยังดีอยู่

“ดูเหมือนจะยังใช้ได้อยู่” เจษหิบบกล่องขึ้นมาดู ปิดฝูนอย่าง
ระมัดระวัง เพราะกลัวกล่องร่วนเก่าจะพังคามือเสียก่อน กล่องฟิล์ม
รุ่นนี้ เขาไม่แน่ใจว่ายังมีขายหรือเปล่า รู้แค่ว่ามันเป็นกล่องที่พ่อซื้อให้
เขาตอนเรียนอยู่มัธยมสาม เป็นของขวัญที่เขาชอบติดโรงเรียนมัธยม
ปลายชื่อดังของจังหวัด

จำได้ว่าตอนนั้นเขาดีใจมาก ถึงขั้นเก็บเงินซื้อม้วนฟิล์มเอง
จะได้ไม่ต้องขอตั้งใคร และเขาก็ตาร์ของพ่อไปเล่นเปิดหมวกที่งานวัด
เรียกความสนใจ จึงไม่แปลกที่ในกล่องสมบัตินี้จะมีม้วนฟิล์มหลายม้วน
เจษหิบบม้วนหนึ่งขึ้นมาแกะ ใช้แสงตะวันสีทองที่ลอดผ่านจากหน้าต่าง
เป็นเครื่องฉาย

มันบรรจุความทรงจำวัยเด็กมากมาย แต่ที่ทำให้เขายิ้มได้คือ

ภาพของผู้หญิงคนหนึ่ง

ผู้หญิงที่มีรอยยิ้มติดใบหน้า พุดจาไฟเราะน่าฟัง เข้ากับคนอื่น ได้ดีเสมอ ทั้งยังชอบทำเรื่องเซอร์ไพรส์เล็กๆ น้อยๆ ให้คนในบ้าน ไม่เคยบ่นแม้ว่าช่วงเวลานั้นจะยากลำบากมากแค่ไหน เวลามีปัญหา ท่านก็จะลูบหัว โอบกอด และกระซิบบ้างให้กำลังใจเขา

‘ถึงลูกจะย้ายไปอยู่ไกลแค่ไหน ไม่ว่าจะยังไงนี่ก็คือบ้านของลูกนะ’

“ผมกลับมาแล้วครับ... แม่” ตอบคำคนในความคิด อาจมีช่วงที่ความทรงจำนี้เลือนไปเป็นสีซีด ทว่าหากมีสิ่งมาย้ำเตือน มันก็จะวนกลับมาเป็นฉากๆ ดังเครื่องฉายหนัง ตลอดเวลาที่สูญเสียแม่ไป เขาคลายทำตัวตุนหล่นหาย ทั้งที่อยู่เพียงมัธยมปลาย แต่กลับต้องส่งยิ้มให้คนมากมายที่มาในงานศพ

เขาไม่เอายากร้องไห้ต่อหน้ารูปของแม่ที่ยิ้มให้

คิดมาตลอดว่าน้ำตาคือตัวแทนของความเสียใจ แต่ด้วยความที่กำลังจะกลายเป็นเสาหลักของบ้าน เขาจึงจำต้องละทิ้งความอ่อนแอ ต้องคอยดูแลคุณย่าในวันที่แม่จากไป

รวมถึงระลึกถึงเศษเสี้ยวของแม่ที่ไม่เคยละทิ้งบ้านนี้ไปไหน

แม้จะมองไม่เห็นท่าน แต่เขารู้ว่าท่านจะอยู่กับเขาตลอดไป

ผ่านม้วนฟิล์ม ผ่านหัวใจ

ผ่านความทรงจำ

“เจ้ ไปช่วยคุณหมอยกของหน่อยลูก!”

“ได้ครับคุณย่า” เสียงที่ดังมาจากชั้นล่างลอยเข้ามาในหู เจ้จึงรีบเก็บของลงกล่องแล้ววิ่งเข้าไปในตู้เช่นเดิม จากนั้นก็รีบปิดมီးให้ฝุ่นหลุดออกไป และรีบสาวเท้าลงบันไดไปหาคุณย่าที่ซั้ไปยังหน้าบ้าน ซึ่งมีรถจอดอยู่ “คุณหมอยู่หน้าบ้านหรือครับ”

“ใช่ลูก เหมือนจะซื้อของมา เจ้ไปช่วยคุณหมอยกของหน่อยนะ เดี่ยวยาไปโทร. ตามพี่บัวก่อน ไม่กลับมาสักที”

“ครับคุณย่า” คนเป็นหลานตอบรับ มองคุณย่าที่เดินกลับไป

ใช้โทรศัพท์ที่เดิม ส่วนเขาก็เปิดประตูเดินตรงไปยังรถคันวีซีขาวที่มัน
ช่างคุ้นตานั้น คนขับไม่ได้นั่งอยู่ในรถ มีเพียงเสียงก๊อกลงก้างดังมาจาก
ด้านหลัง พอหันไปดูก็เห็นท้ายรถเปิดอยู่ เดียวว่าที่คุณหมอน่าจะ
หียบของอยู่ตรงนั้น

ได้ยินเสียงพิมพ์เหมือนอีกฝ่ายเข็ญดูว่าเอาของมาครบหรือไม่
นาที่นั่นเจซจึงรีบตรงไปหา หวังจะช่วยยกของอะไรบ้าง

พลันหัวใจเขาก็เต้นกระหน่ำตอนเอ๋ยเสียงทุ้มแล้วอีกฝ่ายหันมา
“ให้ผมช่วยถือของไหมครับคุณหมอ... น้องเจ้าฟ้า?”

นี่นะหรือ ว่าที่คุณหมอของคุณย่านะ